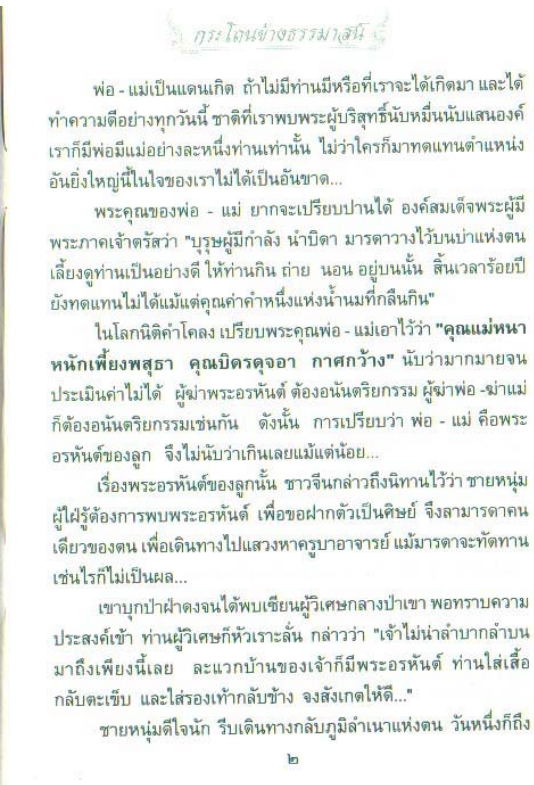
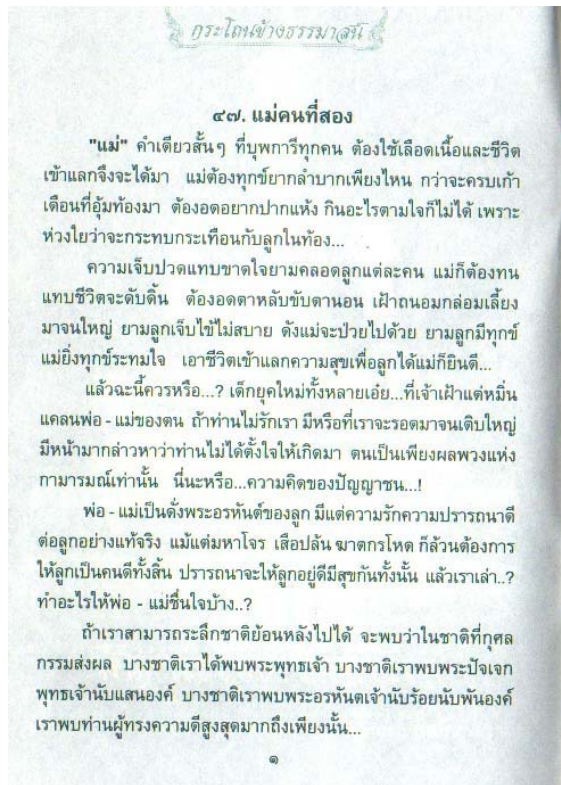


รูปที่ 01  
หน้าปก



รูปที่ 02

หน้า 01-02

กระโถนข้างธรรมาสน์

บ้านเกิด เขาจึงกลับบ้านไปหามารดา ก่อน ฝ่ายแม่เผ่าพอได้ยินเสียงลูก ก็ผวาออกจากบ้านมาด้วยความดีใจ ชายหนุ่มมองดูมารดาอย่างพิลึก พิจารณา แล้วทรุดทรายลงแทบเท่า...

ที่แท้ดวงใจผู้เป็นแม่นั้น เผ่าหวังโยคะรุ่นคณีนึงมีรูปร่าง พอนั่วเสียง ลูกชายก็ดีใจดังได้แก้ว คว่าเสียสวามรณะอย่างรีบร้อน เลยใส่เสื้อกลับ ตะเข็บ ใส่รองเท้ากลับข้าง ชายหนุ่มจึงทราบบันทันทูว่า นี่คือพระอรหันต์ ที่ท่านผู้เฒ่ากล่าวถึง...!

"ขาดแม่เหมือนแพแตก" นาวาชีวิตคล้ายดังจมหาย ถ้าไร้ซึ่งแม่ คอยคุดค้าย "ขาดพ่อมีแม่ ก็เหมือนมีทั้งพ่อและแม่ ขาดแม่มีพ่อ ก็เหมือนไม่มีอะไรเลย..." ในพระไตรปิฎกก็กล่าวไว้ชัดเจนว่า ผู้ฆ่าแม่ ต้องอนันตริยกรรมหนักกว่าฆ่าพ่อ ๑ เท่าตัว...

ถ้าดูจากความทุกข์ยากแสนสาหัส ยามผู้มั่งคั่งมากก็ดี ยามคลอด กิดดี ทั้งยังต้องกลั่นเลือดในอกของตน ให้ลูกดื่มกินเพื่อยังชีวิตที่ดี เราก็ จะเห็นได้ว่า พระคุณของแม่นั้น ดูท่าจะล้ำหน้าพอไปแล้วจริง ๆ...

อาดมามีแม่ที่เป็นยอดวีรสตรีของลูก ๆ ท่านทำงานลำบากตราก ตราวานเครื่องจักรที่ไม่รู้จักเห็นเหนื่อย หาเลี้ยงลูก ๆ ทั้งสิบสองชีวิต ส่งเสียให้เล่าเรียนทุกคน ทั้งยังต้องเลี้ยงดูรักษาพยาบาลพ่อที่ป่วยหนัก มาเป็นสิบ ๆ ปี...

ในสามโลกนี้หาใครยิ่งใหญ่กว่าแม่คงจะไม่มี ไม่ว่าจะเจ็บไข้ เหนื่อยยากเพียงไหนไม่เคยบ่น ดูจากผลงานยามลูกทุกคนตั้งหลัก บักรฐานได้แล้ว คงต้องให้แม่คนอื่นซัดสิบสองคน จึงจะสามารถสร้าง ผลงานนี้ขึ้นมาเท่ากับแม่ของอาดมามากคนเดียว...

๓

กระโถนข้างธรรมาสน์

ยามเป็นฆราวาส อาตมายังพอจะหาเลี้ยง - รักษาพยาบาล ยาม แม่เจ็บป่วยบ้าง พอบวชเข้ามา ก็ทำได้เพียงแต่ส่งนมไปให้แม่ทุกเดือน อย่างต่ำหนักันเลยนะ... พระพุทธเจ้า ท่านอนุญาตให้ภิกษุเลี้ยงดู บิดา - มารดาได้ โดยไม่ผิดธรรมวินัย...

อาดมาเป็นคนโศคติ บวชมาถึงจะห่างแม่ไปบ้าง ก็ได้พบกับแม่อีก ท่านหนึ่ง คือ อาจารย์เบญจจา วิบูลย์พันธ์ พอเห็นหน้าท่าน อาตมาก็ เรียกแม่อย่างเต็มปากเต็มคำ...

ไม่ทราบว่าเป็นวาสนาผูกพันมาแต่ปางไหน พอเห็นก็รัก เคารพท่านออกจากใจ และท่านเองก็รับในความเป็นแม่ในทันทีเช่นกัน ต่างคนต่างบอกไม่ถูก คล้ายกับแม่ลูกที่จากกันนานแสนนาน แล้วพลัน มาพบหน้ากันละนั้น...

ยามเจ็บไข้ได้ป่วย แม่ก็เผ่าหวังโย เหมารอรับไปรักษาพยาบาล จนสุดความสามารถ ฐานะแม่ก็ใช้ว่าจะดีนัก แต่ด้วยความรักความห่วง โน "ลูกพระ" แม่ก็ยอมทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง ทั้ง ๆ ที่แม่เองก็ยอเยบ แยกปากนั้น...

ไปเยี่ยมแต่ละครั้ง แม่ก็แสนจะยินดี ตื่นเต้นจนแทบทำงานไม่ได้ ขอแวบกลับมาสงเคราะห์ลูกพระซัดก็ยังมีดี ทั้งอาหารการกิน ที่อยู่ ที่นอน แม่แต่สงบจิ๋ว แม่ก็ซัดให้เสร็จสรรพ ถ้าไม่ให้ทำ แม่ก็ห่อเหี่ยว ท้อแท้ ลูกพระไม่รักแม่แล้วหรือ...?

เมื่อออกจากธุดงค์ ความจริงอาดมาจะรีบเดินทางไปหาญาติโยม ที่กรุงเทพฯ กลับต้องรีบตีรถไปหาแม่ที่อยู่ทองอย่างด่วนจี๋ ไปถึงจึงทราบ ว่าทำไมต้องมานี่ก่อน แม่อดข้าวเย็นรักษาศีลแปด ขอผลบุญคุ้มครอง

๔

รูปที่ 03

หน้า 03-04

กระโถนข้างธรรมมาลณี

ลูกพระให้ปลอดภัย ถ้ายังไม่เห็นลูกพระเพียงใด ก็จะยอมอดทน รักษาศีลแปดเรื่อยไป...โอ้...แม่จ๋า...!

ออกจากป่ามาแข่งขามิแต่บาดแผลยับเยิน อาดมาคิดว่า ถ้าแม่เห็นเข้าคงแทบช็อคตาย เลยปรากฏในภาพขึ้นในใจ ว่าชาติไหน ๆ ก็เป็นอย่างนี้ ยามจากไปแม่ก็แทบขาดใจ กลับมาที่ไรจับไทรมกลีบมา ให้แม่รักษาเหนื่อยยากทุกที...

ภาพที่นำขึ้นที่สุดคือ ลูกหมาวัยคะนองไปหยอกแมวเล่น ถูกแมวตบขะร้องเอ็งๆ ริ่งหัวซุกหัวซุนหาที่พึ่ง แม่ไก่ที่ค้อยเขียนหาอาหารเลี้ยงลูก อยู่ไม่ไกล ตรงรีเข้าช่วยเหลือประจัญบานกับเจ้าแมวจนฝุ่นตลบ...เจ้าแมวโดนโจมตีแบบตั้งตัวไม่ทัน ก็แผ่นแนบด้วยความตกใจ...

เออหนอ...ต่างเผ่าต่างพันธุ์กันถึงเพียงนั้น ความเป็นแม่ที่รักลูก คอยปกป้องยามลูกมีภัยก็ไม่ได้น้อยลงเลย ดูเจ้าตัวแสบอีกที...ไม่มีอะไรจะเข็ด คอยหาเรื่องให้แม่ตัวแม่ไว้วันวายได้ไม่รู้จักจบจักสิ้นขึ้นมา...!

"แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง ที่เฝ้าหวงหว่งลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล แม่เราเฝ้าไอ้ละเห่ กล่อมลูกน้อยนอนเปลไม่ห่างหันเหไปจนไกล..."

แต่เล็กจนโตไอ้แม่ถนอม แม่ฝ่ายหมอมย์อมเกิดจากรัก ลูกบิกดวงใจ เดิบโตไอ้เล็กจนใหญ่ นี่แหละหากะไรไม่ใช่ไต่หนาเพราะค่าน้ำนม...

ควรรคิดพินิจให้ดี ค่าน้ำนมแม่นี่ จะมีอะไรเหมาะสม โอ้วแม่จ๋า...ลูกคิดถึงค่าน้ำนม เลือดในอกประสม กลั่นเป็นน้ำนมให้ลูกดื่มกิน...

๕

กระโถนข้างธรรมมาลณี

ค่าน้ำนมควรชวนให้ลูกฝัง แต่เมื่อหลังเปรียบดั่งผืนฟ้าหนักกว่าแผ่นดิน บวชเรียนพากเพียรจนสิ้น... หยตหนึ่งน้ามนมกินทดแทนไม่สิ้นพระคุณแม่เอ๋ย..."

"มยุห์ มาตาปีตุ ปาเท วรุทามิ" ลูกขอกราบลงแทบเท้าบิดามารดา ในทุกชาติ ทุกภพ จวบจนชาตินี้ภพนี้ พระคุณความดีที่ให้การสงเคราะห์ อุ้มชูเลี้ยงดูลูกมาในทุกชาติ ลูกขอเทิดไว้เหนือเศียรเกล้าตราบสันกาลนาน...!

๕ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

#### ๕๕. นิมิตมรณะ

ดังได้กล่าวแล้วว่า นิมิต เป็นภาพที่ปรากฏขึ้นเอง โดยที่เราไม่สามารถบังคับได้ "หลวงพ่อบุญ" เมตตามอบถึงนิมิตที่คนใกล้ตายมักจะเห็น และสามารถบอกที่ไปของคนตายได้ด้วย ดังนี้

- เห็นเปลวไฟลุกท่วม จะลงนรกโดยตรงเลย
- เห็นคนสีคิ้วแดงใส่แดงมารับ แบบนี้ต้องผ่านการสอบสวนของพระยายมราชก่อน แล้วไปตามผลดีชั่วของตน
- เห็นป่า จะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
- เห็นก้อนเนื้อ จะไปเกิดเป็นคนอีก
- เห็นเทวดามายืนแถวหน้า พรหมยืนแถวกลาง พระอริยเจ้ายืนแถวหลัง แบบนี้ไปเกิดเป็นเทวดา
- เห็นพรหมยืนแถวหน้า เทวดายืนแถวกลาง พระอริยเจ้ายืนแถวหลัง แบบนี้ไปเกิดเป็นพรหม

๖

รูปที่ 04

หน้า 05-06

## กระโถนข้างธรรมมา@นี้

- เห็นพระพุทธรูปหรือพระอรียเจ้าอยู่ข้างหน้า พรหมอยู่  
กลาง เทวดาอยู่หลังสุด แบบนี้ไปนิพพาน

นิมิตที่กล่าวมานี้ เป็นเพียง "แบบ" เท่านั้น อาจจะมีแตกต่างไป  
บ้าง ก็คงคล้ายคลึงกันอย่าง "ธัมมิกอุบาสก" เห็นเทวดาจากสวรรค์  
ทั้งหกชั้น นารดทิพย์มาริบ ลูกหลานบอกให้ท่านไปชั้นดุสิต ท่านจึงเอา  
พวงมาลัยคล้องงอนรตทิพย์ชั้นดุสิต ปรากฏว่า ลูกหลานเห็นเพียงพวง  
มาลัยลอยอยู่ หาได้เห็นรตทิพย์หรือเทวดาตั้งที่ท่านเห็นไม่...

นิมิตมรณะอีกอย่าง ที่คนโบราณสอนต่อๆ กันมาก็คือ ถ้าเห็น  
ใครไม่มีหัว หรือ ไม่มีเงาหัว แปลว่าบุคคลนั้นจะตายภายในเจ็ดวัน คน  
เห็นจงอย่าตกใจ อย่าเอะอะ หากมีผ้าให้เอาผ้าม้วนกลมๆ ขว้างใส่  
พร้อมกับพูดว่า "เอา...ข้าต่อหัวให้..." แล้วรีบบอกคนนั้นให้ทราบ ให้  
เขาปล่อยชีวิตสัตว์ (ต้องเป็นสัตว์ที่จะถูกฆ่า หรือเขาขายให้คนไปฆ่า  
เท่านั้น) แล้วถวายสังฆทานด้วย จะช่วยต่ออายุให้ยืนยาวไปได้...

แต่ต้องระวังไว้หน่อย คือ เพื่อนรุ่นพี่ของอาตมา เห็นเพื่อนไม่มีหัว  
แกก็จะช่วย แต่หาอะไรไม่ได้ บังเอิญหัวถั่งน้ายอยู่เลยขว้างด้วยถั่งน้า  
แหลม...แม่เหล็กใจ โพละเดียวตะครุบกับเป็ยกปอนไปทั้งตัว ขนาด  
บอกให้ทราบ เพื่อนยังโกรธแทบฆ่ากันตาย หว่านแกกลิ้ง เลยไม่ทำบุญ  
อะไรทั้งสิ้น ต่อมาไม่กี่วันโดนรถชนขาหัก นี้ขนาดได้ถั่งน้าไปต่อหัวทั้งใบ  
แล้วนะ ถ้าไม่ได้คงถึงตายจริง ๆ...

ตอนบวชใหม่ ๆ อาตมาพักอยู่ที่ป้อมยามด้านตะวันออก หลัง  
ร้านอาหารของวัด ข้างป้อมยามมีต้นพุทราใหญ่ ขึ้นแฝกลมด้านตะวันตก  
ของป้อมไปทั้งแถบ ช่วยใหยามบ่ายไม่ร้อนอบอ้าว (ขณะนี้ถูกโค่นทำ

๗

## กระโถนข้างธรรมมา@นี้

เสาเรือนไปซะแล้ว)...

ตอนเที่ยงของวันหนึ่ง อาตมากำลังนอนฟังเสียงตามสายของ  
หลวงพ่อบรรยายธรรมะอยู่นั่นเอง อาตมาก็เห็นภาพที่น้ำกล้ว  
เหลือที่จะกล่าว...

งูจงอางตัวมหึมา เลื้อยมาบนยอดพุทรา น้ำหนักตัวของมัน  
ทำให้ต้นพุทราไหวระเนนไปทั้งต้น มีจรูราชไร้ทำเลื่อยปราด ๆ  
เข้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วตัดตัวงูเข้ามาทางหน้าต่าง ฉกใส่อาตมา  
ที่นอนตะลึงตัวแข็งอยู่ที่นั่น!...

"หลวงพ่อบ" ปรากฏขึ้นทางไหนดูไม่ทัน ท่านตัวดำไม่เท่าเขียน  
นิดเดียว เจ้าจงอางยักษ์ก็ฉกพลาดเป้า ผีงเขี้ยวลงพื้นกระดานข้างใบ  
หน้าอาตมาโครมเบือเรอ ลำตัวมหึมาของมันพาดพลัดกลบนอก อาตมา  
ถึงกับจุกแอดๆ ชักตาตั้งไปเลย...!

เจ้างูร้ายเลื้อยลงบันไดไปยังชั้นล่าง เสียงลำตัวมันลากพื้นดัง  
แสกสากชวนสยองขวัญ อาตมาพอหายจุก ก็เผ่นลุกขึ้นแบบอกสั้น  
ขวัญหาย แล้วทำสิ่งบ้าๆ แบบขาดสติเพราะตกใจ คือ วิ่งลงบันไดไป  
เพื่อจะหนีงู...!

พรวดลงมาชั้นล่างเพิ่งนึกได้ "เฮ้ย...ไอ้งูมันเลื้อยลงมานี่หว่า..."  
ทั้งที่ไม่กลัวงูมาก่อน อาตมาก็ขาแข็งวิ่งไม่ออก ค่อยๆ มองซ้ายมองขวา  
เหงื่อแตกท่วมไปทั้งตัว ไซ้...ก็งูจงอางตัวเท่าต้นกล้วย คนบักว่านี่ก็  
ยังกลัวเลย..!

มองหาท่าไรก็ไม่เจอ ประตูก็ปิดล็อกอย่างดี ดูได้บันไดก็ไม่  
ย่องไปซะงักดูในห้องน้ำก็ไม่มี มุมลับตาก็มีแค่สองที่นั่นเท่านั้น

๘

รูปที่ 05

หน้า 07-08

กระโถนข้างธรรมมาสน์

"บนเพดานล่ะ..?" "ไอ้บ้า...งูบ้านคุณนะซิ...ถึงแขวนอยู่บนเพดานเหมือนจิ้งจกได้.."

ทะเลาะกับตัวเองพักใหญ่ สติสติงค่อยๆ กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวหน่อย "เฮ้ย... "หลวงพ่อก" ยังอยู่ข้างบน อาตมาวิ่งขึ้นมาข้างบน มีแต่ห้องโล่งๆ "หลวงพ่อก" หายไปไหน...? งงยิ่งกว่าถูกอิช้ายของเขารายอัดปลายกระโถนคางชะอีก...

"หลวงพ่อก" มาจากไหนแล้วหายไปไหนไม่น่าประหลาดใจหรอก ยิ่งกว่านี้ท่านก็ทำได้ แต่ไอ้เงี้ยวอย่างนี้ล่ะ...? ประตูด่านต่างชั้นล่างปิดติดมึนหายไปในไหน...แล้วหน้าตงที่มีนพุงเข้ามา ทั้งมั่งลวดทั้งเหล็กติดมึนพร้อม มันเข้ามาได้อย่างไร...? งูลมอะไร...?

งูลมคืองูนิมิต แล้วทำไมเวลาตัวมันพาดลงมาเราจุกแทบตายล่ะ..? งูลมมันต้องไม่มีน้ำหนัก...แล้วมันพุงเข้ามาเห็น ๆ เสียงฉกเสียงเสียวยังดังก้นหู โว้ย..! จะบ้าตาย..!

ถ้าเป็นความฝัน "งู" คือ "ผู้หญิง" ถ้าจะเป็นลางบอกเหตุอะไรบางอย่างแน่ๆ และงานนี้เราหมดทางสู้อย่างเห็นๆ ถ้าหลวงพ่อกไม่เมตตาช่วย คงม้วยมอดเป็นแน่แท้...

หลังจากนั้นก็ได้อีกเรื่อง "เธอ" ผู้ทำให้ อาตมา "ผานค่าง" มาตั้งแต่ก่อนบวชตามคือถึงวัด มาได้ทุกอาทิตย์ ขนาดปิดกุฏิก็ยังหาผู้ชายมาเป็นเพื่อน เค้าะประตูเรียกออกมาจนได้ การโจมตีแบบต่อเนื่องทำเอาอาตมาตั้งตัวไม่ติดเลย...

ขึ้นเป็นแบบนี้คงแยแน่ จะรักษาด้วยการผ่าตัดมันก็ต้องทนเจ็บเอาบ้าง เมื่อ "เธอ" มาขอคำตอบครั้งหลังสุด อาตมาตอบไปว่า

๙

กระโถนข้างธรรมมาสน์

"เอาสมบัติทั้งสามโลกมาแลกกับความปรารถนาให้พยาน อาตมายังไม่ต้องการ อย่าว่าแต่ผู้หญิงคนเดียว" "เธอ" ร้องไห้วิ่งจากไป ขณะที่คนผ่าตัดก็ใจจะขาดรอน ๆ...!

ขนาดนี้ก็ยังไม่ใช้... "งูตัวนั้น" มาทีหลัง เป็นโยมที่มาปฏิบัติธรรมที่วัด เพิ่งเคยมาครั้งแรก พอเห็นต่างคนต่างตั้งสติ ัญญาเดิมมันจับใจทันที อาตมาเดินหนีทันคว้น รู้ดีว่าถ้าเปิดโอกาสให้เธอพูด แม้แต่คำเดียว อาตมาเสร็จแน่...!

อาตมาเป็นฝ่ายหลบ ขณะที่เธอเป็นฝ่ายตาม แม้จะหลบขนาดไหน เวลาออกบิณฑบาต ท้าวตกร ธรรมฐาน ก็เจอกันจนได้ ถ้าเวลาเช่นนั้นอาตมาทำอะไรไม่ถูกเลย เป็นฝ่ายแอบมองเธออยู่ตลอดเวลา...

งูๆ ก็มีคำสั่ง "หลวงพ่อก" เรียกอาตมาไปเฝ้าหน้าตึกให้ท่านสถานที่นั้นเป็นเขตหวงห้าม ถ้าไม่มีธุระจริงๆ ไม่มีทางหาข้ออ้างอย่างเหยียบเข้าไปได้เลย งูสาวแสนสวยจึงหมดหนทางตามล่า อาตมาก็ไม่ต้องโผล่มาผจญกับเธอ จนกระทั่งเธอเป็นฝ่ายหมดความพยายามไปแล้วไปลับไม่กลับมาอีก นิมิตมหาประลัยช่างน่ากลัวแท้ๆ ถ้า "หลวงพ่อก" ไม่แน่เมตตาต่อเราหัวให้ อาตมากง "ตาย" ไปนานแล้ว...!

ความตายอยู่ห่างเรา แค่วัฒนมหาใจเข้า - ออก อาจจะมีถึงตัววินาทีใดก็ได้ ขอท่านทั้งหลายอย่ามัวสนุกเพลิดเพลินอยู่เลย เราเหมือนอยู่บนเรือนไฟกำลังไหม้ จงเร่งหาทางหนีไปให้พ้นภัยกันเถิด...

ทาน - คิล - ภาวนา เหมือนพาหนะที่จะนำพาเรา ให้ข้ามห้วงน้ำใหญ่ คือกิเลส จงเร่งทำให้มีขึ้นโดยไว เพราะมัจจุราชคือความตายไม่เคยผ่อนผันแก่มนุษย์หน้าไหนเลย พระพุทธเจ้าทรงชี้ทางมาสองพัน

๑๐

รูปที่ 06

หน้า 09-10

กระโถนข้างธรรมาสัน

กว่าปีแล้ว จงเร่งเดินทางกันเถิด...!

๗ เมษายน ๒๕๓๓  
พระเล็ก สุภมมปญโญ

๕๙. ขุมทองวัดท่าซุง

"หลวงพ่อ" เล่าให้ฟังหลายวาระว่า อาคารแทบทุกหลังในวัด ปลูก  
คร่อมขุมสมบัติเอาไว้ สมบัติเหล่านี้เป็นทองคำธรรมชาติบ้าง ทองคำ  
แท่งบ้าง ทองรูปพรรณ และบรรดาแก้วแหวนเงินทองต่าง ๆ บ้าง...

ขุมทรัพย์เหล่านี้มีเทวดาคอยรักษา โดยทั่วไปมักมีกำหนดว่า จะ  
อยู่ตรงจุดนั้นๆ เป็นเวลากี่ปี พอครบตามเวลา เทวดาก็จะพยายาหนีไป  
ที่อื่น เรียกว่าทรัพย์เคลื่อนที่ เรื่องนี้ต้องถาม นายดาบตระกูล เปาริก  
แก่เห็นทรัพย์เคลื่อนไปอยู่ใต้อาคาร จุดเดิมเป็นช่องขนาดโถงมั่งกร  
ลึกถึงไหนก็ประมาณไม่ได้...

บรรดาแก้วแหวนเงินทองตามจุดต่างๆ ของประเทศ ถูกเทวดานำ  
เคลื่อนเข้ามาภายในวัดเป็นจำนวนมาก ถ้าจะให้ประเมินคงเป็นพันๆ ตัน  
ที่อาตมาทราบแน่ๆ คือขุมทรัพย์ที่ เขาพลอง จังหวัดชัยนาท และสมบัติ  
พระเจ้าจักรพรรดิที่ทะเลชุบ (มักเขียนเป็นทะเลทรัพย์) จังหวัดชุมพร  
ถูกเคลื่อนมาอยู่ในวัดแน่นอน...

แก้วแหวนเงินทองที่เขาพลองจำนวนก็เป็นตันๆ อยู่แล้ว ส่วนสม  
บัติจักรพรรดินั้นเป็นทองคำแท่งขนาดโตกว่าเสาซีแพ็คซะอีก แต่ละแท่ง  
ยาวเป็นเมตร นับไม่ถูกว่าที่หมื่นก็แสนแห่ง แต่สองแห่งก็เหลือคณาแล้ว

แต่บรรดาเทวดาชายังไม่พอ เฝ้าทรัพย์อยู่จะไปไหนก็ไม่ได้ เลย  
ขนมาฝากวัดกันยกใหญ่ จนกระทั่ง "หลวงพ่อ" ต้องรีบสร้างกำแพง

กระโถนข้างธรรมาสัน

รอบที่ซุกคงคร้อยกว่าไร่ เพื่อป้องกันคนขโมยขุดสมบัติ...

ความจริงใครขุดเทวดาก็เอาตายอยู่แล้ว แต่ด้วยความเมตตา  
ผู้ไม่รู้โอ้หน้อเห็น หรือ ป้องกันคนโลกจะเอาชีวิตมาทิ้งซะเปล่า ๆ  
"หลวงพ่อ" จึงต้องเสียเงินเป็นล้าน สร้างกำแพงล้อมไว้ซะเลย...

อาตมาเป็นคนเขื่อยาก ดังนั้น เวลาสอนโมณีย์ให้เด็กๆ กลุ่ม  
หนึ่ง มี อ้อด กู๊ก เก่ เพ็ญ เป็นต้น จึงพาเขาไปขุดสมบัติเป็นพยานไว้  
ว่ามีจริงแน่ๆ เด็กๆ ตื่นเต้นกันใหญ่ที่เห็นสมบัติจำนวนมหาศาล  
เหลือคณานับ...

ยัง...เท่านั้นยังไม่สะใจ อยู่มาวันหนึ่ง "หลวงพ่อ" มีบัญชา  
ให้สร้างเพิงให้เป็นที่หลบร้อนของสุนัขที่ลืบทกว่าตัวของท่าน บรรดา ช่าง  
จำเป็นมีพระสวัสดี พระสุธน พระสัมฤทธิ์ (สามองค์นี้ลา  
สิกขาหมดแล้ว) พระชโล และอาตมา ช่วยกันกะแป้น ขุดหลุมเป็น  
ใหญ่...

เสาคอนกรีตที่มีอยู่ยาว ๔ เมตร กะจะให้เพิงสูงสองเมตรครึ่ง  
ต้องฝังเสาลงดินเมตรครึ่ง จึงช่วยกันขุดหลุมก่อนอื่น พอจวนได้ระดับ  
เมตรครึ่งก็มีน้ำเจิ่งขึ้นมา ดินเริ่มเป็นทราย พอดักทรายจอบแรก ขึ้น  
มานั่นเอง...

ประกายเหลืออร่ามสะท้อนแสงอาทิตย์พราวระยับจับตา  
โอ้โฮ..ทองทั้งนั้นเลย..! ดักใหม่ก็ทองอีกนั่นแหละ เป็นทองธรรมชาติ  
เม็ดละเอียดคียบ อาตมาและเพื่อน ๆ มองตากันอยู่ไปมา  
"นี่ถ้าเป็นขรรษาสะก้อ...เสร็จผมแน่..." อาตมาบอก...

ตกลงขุดหลุมเดียว เอาเสาแล้วกลับ เสาที่เหลือใช้วิธีตัดให้

รูปที่ 07  
หน้า 11-12

กระโถนข้างธรรมมาอัถ์

สิ้นแทน ชื่นชุตต่ออาจมีเรื่องยุ่ง ขนาดนั้นก็ตาม อาตมาและพระทุกองค์
ถูกเท้าลึกลับ ถีบร่วงลงจากเสาลงมาออกหัวออกก้อยกันครบครัน
คนปากเสียคืออาตมา ได้แผลได้ผ้าเท้าเพิ่มมากกว่าคนอื่น แผลเบื้อเรือ
ต้องเดินตะแคงเท้าบิดตบาคเป็นอาทิตยๆ ปวดจะตายซัก สมน้ำหน้า
ตัวเองอยากปากหมาตีนัก...!

๘ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมมปญโญ

บันทึกเพิ่มเติม หลวงน้ำสัมฤทธิ์มาบวชใหม่ ส่วนพระชโล
คือหลวงตาชโล วิมล วัคสาฬหพันธ์

๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔

พระครูธรรมธรรเล็ก สุธมมปญโญ

๕๐. ตามรอยเท้าพ่อ

บวชมาทั้งที มีครูบาอาจารย์สุตวิเศษอย่าง "หลวงพ่อ" ก็ตาม
แต่ก็เลสมารมิกมาล่อหลอกอยู่เรื่อยๆ มันค้อยชวนให้สึกชะรำไป...

ตอนกุศลกรรมค้ำจุนหนุนเสริม ก็สามารถจะอยู่ในผ้าเหลืองอย่าง
มีความสุข พอกุศลกรรมเข้าแทรกก็นำให้ทุกข์ อยากรู้มันวันละ
ร้อยพันพัน...

มีทางเดียวคือใจต้องมั่นคง ตั้งเป้าหมายไว้อย่างไรก็ต้องมุ่งหน้า
ลูกเดียว ไปตายข้างหน้าอย่างคนกล้า ยังดีกว่าถอยหลังมาตาย
แบบคนขลาด ถ้าบ้ชขนาดนี้ก็พอสู้ไหว...

แต่บางทีเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้น ก็ชวนให้ใจผ้อเหมือนกัน พอ
พรรษาแรกผ่านพ้นจะเริ่มเข้าพรรษาสอง บรรดาพระเก่าที่บวชมาเป็น

กระโถนข้างธรรมมาอัถ์

สิบๆ พรรษา ยกขบวนสึกชะทก - เจ็ดองค์...

แบบนี้ก็แยชักรับ..พระใหม่ ๆ กำลังหารุ่นพี่ ๆ เป็นหลักยึด อยู่ๆ
หลักก็มาจมหายวับไป กวีเวกโหวงเหวงไปตามๆกัน โดยเฉพาะ
อาตมานอนละเมอเลยละ...!

กลับจากกรรมฐานคืนหนึ่ง ขณะเดินรักษาอารมณ์จะกลับกุฎิ
พ้อผ่านตีกกลางน้ำที่ "หลวงพ้อ" พัก อาตมายกมือไหว้ พลังตามในใจ
ว่า "น้ำหน้าอย่างลูกนี้ จะไปนิพพานชาตินี้กับเขาไหวหรือเปล้าครับ...?"
ทันใดนั้น..ทั้งแผ่นดินแผ่นดินฟ้า หมูไม้และตัวอาคราก็หายวับไป
กับตา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระวรกายแก้วสว่างไสว
ปรากฏขึ้นใหญ่เต็มจักรวาล...

พระหัตถ์ซ้ายชูมืออาตมา พระหัตถ์ขวาชี้ไปเบื้องหน้าลึบ ๆ
ที่ไกลเหลือประมาณ เห็นแสงสว่างสุกสกาวเป็นจุดเล็ก ๆ อยู่สุดขอบฟ้า
ตรัสว่า "พระนิพพานค้อยอยู่ข้างหน้า ไปให้ถึงนะลูกนะ" ตรัสจบ
ทุกอย่างก็คืนสภาพเดิม...

อาตมาเกิดความมั่นใจอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน กลับถึงกุฎิ
เขียนกลอนขึ้นมา ๑ บท ใจความมีว่า...

"...หนทางแม้สุดไกล	ขอมุ่งไปกว่าจะถึง
ยากเข็ญมีค้ำนึ่ง	ถึงทุกข์ทนสักเพียงไร
เดินตามรอยเท้าพ้อ	มั่นคงต่อธรรมวินัย
พ้อชี้หนทางใด	จะมุ่งไปไม่ลังเล
จิตมั่นด้วยศรัทธา	ทุกเวลามีหันเห
ผู้ใดจะรวนเร	มิชวนเซตามเขาไป



กระโถนข้างธรรมาสัน

ก็ยืนตัวขาวโพลน พนมมือพึ่งเทศน์งานศพตัวเอง ต้องอย่างนี้ มันถึงจะแน่..!

ไปชุดงค์ บั๊กกลดในป่าช้ากะเหรี่ยง ตกค้ำมันมาชะหกตัว ยังดวงดีมีเทวดาช่วย ไม่งั้นม้วยไปแล้ว แถมผีเด็กมากระโดดน้ำหลอกอีก ด้วยความโมโหที่ถูกหลอก เลยไม่อุทิศส่วนกุศลให้ ไอ้ผีแสดงพิธีไปไม่ได้ค่าแสดงซักเก้..!

ออกไปทางด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ก็ถูกผีหลอก มันมาข่มโครมๆ หลังคาแทบถล่มหลาย นอนดูมันข่มไปเรื่อย เห็นน้อยเข้ามันก็หยุดไปเอง ไม่น่าจริงนี่หว่า... ฯลฯ พวกนี้เป็นผีนอกวัดถึงจะหลอกก็ไม่มากแล้ว ผีในวัดชิตูบรรลัยเลย..!

พระในวัดโดนกันบ่อย พวกมาช่วยเข้าเวรด้วย มีรายหนึ่งไปทำที่แกเข้ แถมาเข้ยาป้อมยามไหว้ทั้งหลัง ต้องหนีไปนั่งที่โบสถ์จนสว่างคาตา อีกรายถูกสืบร่อนจากชั้นบน ออกหัวออกก้อยมาตามบันไดสบายไปซี..!

พระอาคันตุกะเป็นสังฆาธิการทั้งสิ้น มาดูงาน แล้วกลางคืนเขาเจริญกรรมฐาน พระคุณท่านก็คุยไม่เลิก โดนเคาะประตูเตือนก็ไม่รู้ตัวที่ท่านเลยเข้ยาตักเล่นมันซะเลย รุ่งเช้ามีหน้ามาถามว่า "วัดนี้ผีดุเธอ...?"

อาดมานอนภาวนากรรมฐานที่ป้อมตะวันออก พวกมักัน ๔ - ๕ ตัว หัวควนท้ายคน จับเราเปลี่ยนท่านอนใหม่ ยกเท้าขวาถีบมันจับเท้าขวาไว้ ถีบซ้ายมันจับซ้าย ซกขวามันจับขวา ซกซ้ายมันจับซ้าย จะทำไงดี...?

๑๗

กระโถนข้างธรรมาสัน

อธิษฐานเดโชชาติเผ่ามัน มันก็หลบได้ ว่าคาถาเป่ามันยังมองเห็น เบียงตัวหลบนิดเดียว แถมเยาะเย้ยซะด้วยว่า "ไม่ถูก" เหม...เจ็บใจ จะขยับทำอะไรมันรู้ก่อนซะทั้งนั้น ทั้งผีผู้หญิงผีผู้ชายช่วยกันนั่งทับจากอกถึงเท้าเลย...

"บอกว่างลัทธิ แล้วจะปล่อย..." ไม่มีทาง เอ็งจะแน่ซักแค่ไหนวะ...? สะบัดหลุด โผนเข้าชกเจ้าตัวข้างหน้าสุดแรงเกิด... "โครม" ไม่ใช่เสียงหมัดกระทบผี หากแต่เป็นเสียงอาดมาล้มตะครุบกับโครมสนั่นป้อมสะเทือนเลย..!

ไอ้ตัวข้างหลังนะซี มันตะดัดด้วยท่าเกรกวาดลาน ลุกขึ้นได้ก็ตามแก็กิน ทั้งซกทั้งเตะ ตีลปมวยไทย ที่เรียนมาจาก ครูเขตร์ศรียากัย จัดมันขึ้นมาใช้ แม่ไม่พันล้าที่ไม่ค่อยได้เห็นก็ได้เห็น..!

หมัด เท้า เข้ สอก ตองกันอุตลุด ไอ้พวกนั้นกูรู้ มันสู้ไม่ไหวก็ถอยไปล้อมอยู่ห่างๆ คอยเราเผลอ ถ้าเผลอมันอัดทันที แบบนี้ก็แยซี...อาดมาเป็นคนนี่หว่า พอเหนื่อยก็เสร็จมัน..!

ถูกจับขึงพิศกดกับพื้น แล้วพวกมันยื่นหน้ามาหัวเราะเยาะ... เออ...ที่เอ็งข้าไม่ว่าที่ข้าเอ็งอย่าไว้อแล้วกัน วันพระมีเดือนหนึ่งตั้งสี่ครั้งต้องมีที่ข้าบ้างละวะ..! คิดอาดขาดเอาไว้ในใจ ขณะถูกกดจนกระดูกกระเดี้ยไม่ไหว...

พอสงบสติอารมณ์ได้บ้างก็พิจารณาดู เจ้าพวกนี้ถ้าหลับตาหรือล้มตาแต่ทำไม่รู้ไม่ชี้ จะเห็นเป็นเงาหนา ดูออกว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่ถ้าตั้งใจดูจะมองไม่เห็น เหมือนกับมองผ่านกระจกใส ๆ อย่างนั้นแหละ..!

๑๘

รูปที่ 10

หน้า 17-18

กระโถนต่างธรรมมาลณี

คู่มือที่มันกดเราไว้ ก็เป็นรูปมือตี่ๆ นี้อเอง แต่ถ้าเพ่งดูจะเห็นแต่ว่างกายเรา แต่ความรู้สึกชัดเจนว่ามันกดเราซะแน่นบั้งเลย ดูตัวของมันก็เหมือนกัน ถ้าไม่ตั้งใจก็ชัด ถ้าตั้งใจดูก็มองทะลุ เห็นข้างฝาเห็นโต๊ะ - เก้าอี้แทน...

ก็ตัวมันเป็นเงาๆ ทำไมมันชกเราก็เจ็บ เราเตะมันก็ถูก กระชากมือซ้ายหลุดออกมาได้ ความไปถูกเอวมีผู้หญิง เลยคว้าซะเต็มมือ ยายนี้บ้าจี้ หัวเราะคิกๆ น้ำหูน้ำตาไหล เนื้อมันก็นุ่มๆ เหมือนคนทั่วไปไม่มีผิด..!

รวบรวมเรื่องราวแรงสะบัดโครม หลุดออกมาได้ เจ้าพวกนั้นรีบแผ่นออกนอกรัศมีมือ เท้าทันที อาตมากำหนดสมาธิ ซัดเป็นแนวป้องกันตัว เป็นวงกลมรัศมีชกขวาหนึ่ง กำหนดสติระมัดระวังตัวตลอดเวลา...

ใครว่าผีหลอกกลางคืนอย่าไปเชื่อเชียว นึกกลางวันเที่ยง ๆ มันก็เอา..ตั้งแต่นั้นมาก็เลยมีคู่มือชั้นดี มาช่วยซ่อมมวยให้ใครๆเขาโดนแค่พักเดียว พอนึกถึงนิพพานได้เขาก็เลิกซ่อม อาตมาโดนเป็นปี่ๆ นึกถึงนิพพานไม่ได้ซักที..!

ต่อมาห้องแสงชัยบวช ตอนแรกจะเอาตั้งเดือนหนึ่ง พอครบเจ็ดวันรีบขอลี้กบอกว่า "ไม่ไหวครับ...มันเล่นไม่ให้หลับไม่ให้อนอนเลย ชินอยู่ต่อไปผมคงบ้าแน่ๆ..." นั่นไง...นึกว่าเราชะโงคตีคนเดียว มีเพื่อนจนได้ชี้นำ..!

"หลวงพ่อ" บอกว่า พวกผีที่มาหลอกนั้น ส่วนมากคือเพื่อนเก่าของเราทั้งสิ้น เขามาทดสอบกำลังใจ ถ้าใครกลัวมากเขาก็จะไม่มาแก๊งอีก หรือกลัวแล้วใจเกาะความดี คือ นึกถึงพระหรือคำภาวนาได้

กระโถนต่างธรรมมาลณี

เขาก็เลิกแก๊งเช่นกัน...

แต่ "เพื่อนเรา" ทำไมโหดร้ายนัก..? ทั้งกลางวันกลางคืน สองพระราชาหลอกไม่เลิก ถ้าไม่ย้ายหนีซะก่อน คงจับใช้หัวโกรันไม่ต้องโกนกันเลยละมัง...?

๑๓ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

๕๖. คาถาดาทิพย์

"...มาจะกล่าวบทไป ถึงท้าวสหสังข์นักรบตรีรงค์ศาทิพยอาสน์เคยอ่อนแต่ก่อนมา กระด้างดั่งศิลาประหลาดใจ จะมีเหตุมันแน่นในแดนดิน อมรินทร์เร่งคิดสงสัย จึงสอดส่องทิพยเนตรดูเหตุภัย ก็แจ้งใจในนางรจนา...ฯลฯ"

บทกลอนที่ยกมานี้ มาจากวรรณคดีเรื่อง สังข์ทอง ตอน ตีคลีบัณฑิตกุมพลศิลาอาสน์ของพระอินทร์ เกิดแข่งกระด้างไม่สยบขึ้นมา เหตุเพราะคนตีกำลังเดือดร้อน พระอินทร์ก็เลยควักกล้องส่องทางไกลเอ๊ย...! ส่องทิพยเนตรดู ว่าใครเป็นสาเหตุกันแน่..?

เนื้อเรื่องต่อไปจะเป็นอย่างไรก็ช่างมันเถอะ ที่ติดใจคือคำว่า "ทิพยเนตร" นั้นแหละ ถ้าใครมีละคุณเอ๊ย...แหงไฮโลว์อย่างเดียวก็รวยอ้อแล้ว...! "ไอ้โลกแบบนี้มันนำไปพรกน..!" แฮ่...คิดแค่นี้ลุงจะลากไปปิ้งซะแล้วใหม่ละ..!

"หลวงพ่อ" เคยใช้ คาถาดูไป เหมือนกัน ใช้สี่ฝั่งปิดหน้าคนตาย วันเสาร์ เมาวันอังคาร ใช้นิ้วตัวเองทำเป็นก้อนแล้ว เสกคาถาหุงสี่ฝั่ง ตำราว่าทำสามเดือนจะได้ผล แต่ "หลวงพ่อ" ทำแต่ไม่กี่วัน แถมได้

รูปที่ 11

หน้า 19-20

กระโถนเจ้าจรรยาสาม

แบบสุดยอดชะด้วย..!

ที่นี้ก็มาลองกัน ปั่นเองแหละ มันออกมาตามที่เห็นจริงๆ กำลัง รุมทดลองกันเพลินๆ หลวงปู่ป่านมาจากเขาวงพระจันทร์ตอนไหน ไม่รู้เอาไม้เท้าลอบบาลเรียงตัวเลย บังคับให้เอาไปทิ้ง ไซ้..นำเสียดาย..!

พระองค์ที่เอาไปทิ้งเอาซ่อนไว้ในกระเป๋ายังสะ กลับมาบอก หลวงปู่ว่าทิ้งไปแล้ว เลยโดนชะอีกไปอีกเมื่อเรือ "ชะ..ชะ..แล้วในกระเป๋ายังสะนั้นอะไร...คิดว่าพระแก่ตาไม่ดีโรอะ..?" จ้อยไปซิ.. ต้องเอาไปทิ้งทั้งที่สุดแสนเสียดาย...

แสดงว่าคาถาศักดิ์แบบดูไป สู้ทิพยจักขุของหลวงปู่ไม่ได้ ซึ่ง "ทิพยจักขุ" แปลว่า "ความรู้สึกทางใจที่รู้ได้เหมือนมีตาทิพย์" ไม่ใช่ทิพยเนตร เพราะ ทิพยเนตร คือ ตาทิพย์ มีได้เฉพาะโอบป่าติยะ ประเภทต่างๆ เช่น เทวดา พรหม พระบรมนิตพพาน เป็นต้น

หลวงปู่มหาอำพัน แห่ง วัดเทพศิรินทราวาส ตัดคำว่า ทิพยเนตรอยู่นาน เพราะคิดว่าเป็นการใช้ตาเห็น ไม่ใช่ใช้ใจเห็น "หลวงพ่อบ" เล่าว่า วันแรกที่หลวงปู่มหาอำพันมาหา ท่านเจ้าคุณนรฯ ลอยคุ่มหลังมาด้วย...

ท่านเจ้าคุณนรฯ บอก "หลวงพ่อบ" ว่า "ท่านช่วยสงเคราะห์พี่น้องชายผมด้วยเถอะ เขาต้องการทิพยเนตรทำเดี่ยว ผมหมดปัญญาแล้ว..." ซึ่ง "หลวงพ่อบ" แนะนำนิดเดียวเท่านั้น หลวงปู่ก็ทำได้ดี เพราะเข้าใจแล้วว่า ตาเห็นกับใจเห็นนั้น ต่างกันอย่างไร ภายหลังพอหลวงปู่เล่า เรื่องลูกศิษย์ถูกเชือดคอ เห็นท่านเจ้าคุณนรฯ มาช่วย ท่านย้ำเสียงใส ว่า "ใจเห็นนะ ไม่ใช่ตาเห็น..."

๒๑

กระโถนเจ้าจรรยาสาม

สมัยหลวงพ่อบสอบเปรียญ ๔ ตอนนั้นเป็นช่วงสงครามพอดี ครูบาอาจารย์อพยพหนีลูกกระเบิดกันหมด เลยไม่ได้เรียน แต่ถึงเวลาก็ไปสอบกับเขา แบบนี้ถ้าสอบได้ก็มหัศจรรย์ละ แต่เหตุมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้นจนได้ซิเน่า..!

ท่านปู่พระอินทร์ มาบอกคาถาบทหนึ่ง ท่านว่าเป็น คาถากันลิม อ่านหนังสือแล้วจะจำได้ แต่"หลวงพ่อบ" ท่านเรียกว่า "คาถารู้ก่อนเกิด" เพราะบาลีนั้น ถ้าไม่มีครูสอนให้แปล อ่านไปจำได้แต่แปลไม่ได้ จะมีประโยชน์อะไร...คาถาว่าดังนี้...

"สหัสสเนตโต เทวินโท ทิพจักขุ วิโสธายี"

เวลารับกระดาดสอบมา อย่าเพิ่งอ่าน ให้คว่ำกระดาดลงก่อน ให้นึกขอขมามีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ พรหม และเทวดาทั้งหมด มีท่านปู่พระอินทร์เป็นที่สุดท้าย ขอให้ช่วยสงเคราะห์ทำข้อสอบนี้ได้ โดยถูกต้องและถูกใจผู้ตรวจด้วย จากนั้นว่าคาถา ๓ จบ แล้วพลิกอ่านดู ถ้ายังไม่เข้าใจให้คว่ำกระดาดลงใหม่ ว่าคาถาอีก ๗ จบ คราวนี้อยากทำอยากเขียนอะไรให้ลุยได้เลย..!

"หลวงพ่อบ" บอกว่า พอว่าคาถา ๓ จบ แล้วดูข้อสอบ มันแปลได้เกือบครึ่ง ว่าอีก๗ จบ คราวนี้ทำได้หมดเลย ท่านเขียนแค่ ๑๕ นาทีเสร็จ เอากระดาดคำตอบไปส่ง ท่านเจ้าคุณนรฯมาห้องสนาจารย์ ที่คุ่มห้องสอบถามว่า...

จะไม่ทำชะหนอยรี...? "หลวงพ่อบ" บอกว่า "เสร็จแล้วครับ" ท่านกึ่งงถามว่า "ทวนแล้วยัง..?" "หลวงพ่อบ" บอกว่า "ทวนหรือไม่ทวนก็เหมือนกันครับ..." ความหมายของ "หลวงพ่อบ" คือ ตกงๆ

๒๒

รูปที่ 12

หน้า 21-22

## กระโถนช่างกรรมาณีน

แล้วจะไปทวนทำไมให้เสียเวลา..!

กลับไปนอนตีฟูกที่วัดประยูรวงศาวาส วันประกาศผลสอบองค์อื่นนั่งล้อมวิหูกฟังผลกัน "หลวงพ่อ" นอนเขลงอยู่คนเดียว หลังจากประกาศผลไม่นาน เสียงเจ้าคุณธรรมปาหังสนาจารย์ ตะโกนโหวกเหวกว่า...

"ไอ้มหาสิบท่านาที่อยู่กุฎิไหนวะ..?" มีพระชีวกุฎิให้ที่แก้ท่านสงสัยว่า "หลวงพ่อ" ทำข้อสอบอย่างไรเร็วนัก เลยจศชื่อ - ฉายา และวัดเอาไว้ ถึงเวลา "หลวงพ่อ" สอบได้จริงๆ ท่านเลยรีบมา ช่วงสงครามข้าวของหายากยิ่งนัก ทำนุตุตสำหรับเอานมกับโอวัลตินมาถวาย "หลวงพ่อ" จนได้...

นั่น "หลวงพ่อ" ทำ ที่นี้มาถึงตัวอาตมาเองตอนเป็นนักเรียนทหาร สอบอะไรๆ ก็ผลออกมายอดเยี่ยม เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ซะเรื่อยไป แม้แต่วิชาแผนที่ - เข็มทิศ ที่เป็นขามหม้อใหญ่ ก็ไม่เห็นยากสักนิด แต่บังเอิญตัวเองความจำดี เลยแยกไม่ถูกว่า เป็นอาณาภาของคณา หรือตัวเองจำแม่นกันแน่..?

พอมาบวชเข้าคราวนี้ซัดเลย สอบนักธรรมไม่ว่าจะเป็น นวกะตรี โท เอก ย่านหนังสือเองแล้ว ไปอาศัยสนามสอบในเมืองวิริอ่านหนังสือคือ เอาหนังสือวางบนอกแล้วกรนครอ ก ๆ ตามสบาย...

เที่ยงจะไปสอบ เข้าย่านอนตีฟูกอยู่เลย พอรับข้อสอบมา คว่า กระดาษว่าคณาขะรวดเดียว๑๐จบ แล้วตะลุยโลด รู้สึกมีพลัง ลีกลับแทรกมาทางขม่อม มันให้รู้ไปหมด ว่าควรเขียนอย่างไร ควรตอบอย่างไร..!

๒๓

## กระโถนช่างกรรมาณีน

๑๕ นาทีเสร็จเหมือนกัน ส่งกระดาษคำตอบ แล้วกลับมานอนต่อ ใช้วิธีแบบนี้มาตลอด สอบได้ทุกที่ คณะนยอดเยี่ยมชะด้วย จนพนักันว่า ถ้าอาตมาสอบตกจะต้องเลี้ยงโต๊ะจีนทั้งวัด จนปานนี้ยังไม่ใครได้ฉันทักองค์..!

ตอนสอบนักธรรมเอกอาตมาป่วยเป็นไวรัสลงตับ ซังกะตายไปสอบอย่างนั้นเอง หนังสือตั้งเบือเรออกแค่ ๗ ข้อ นำตกหยอกใครล่ะ...แกมป่วยจนไม่ได้อ่านด้วย ก็ต้องเล่นคณาตามเคยซี..!

พอว่าคณาจบ มือมันเขียนเองจนบังคับแทบไม่ได้ ตอนไหนเลือกรู้ดีไปแก้ ความรู้จะขาดดับไปเลย ทำต่อไม่ได้ จนยอมตอบตามความรู้สึกนั้นแหละ จึงตัดิตทำได้เหมือนเดิม จะยากง่ายแค่ไหน ก็ ๑๕ นาทีเสร็จ...

ถ้ากรรมการออกข้อสอบรู้ว่า ข้อสอบที่ท่านพยายามค้นออกมาเล่มละ ๑ ข้อนั้น คนไม่อ่านหนังสือก็ทำได้ คงแค่จนแทบกระอักโลหิตตาย ก็ช่วยไม่ได้ครับ "หลวงพ่อ" ของผมเก่งนี่นา..!

๑๓ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปญญ์

หมายเหตุ: ตอนนั้นหมอวินิจฉัยว่าเป็นไวรัสลงตับ มาตอนนี้ทราบชัดว่าที่จริงแล้วเป็นมาเลเรีย..!

๙ สิงหาคม ๒๕๔๔

พระครูธรรมธรเล็ก สุขุมมปญญ์

๒๔

รูปที่ 13

หน้า 23-24

กระโถนข้างธรรมาสัน

๕๓. หลวงปู่มหาอำนาจ

จากหำลึบกว่าเรื่องที่ผ่านมา ท่านผู้อ่านคงผ่านสายตามาหลายวาระด้วยกัน ที่อาตมากล่าวถึงหลวงปู่มหาอำนาจ บางท่านที่ไม่เคยสัมผัสกับหลวงปู่มาก่อน ก็คงจะสงสัยเป็นกำลัง ว่าอาตมากล่าวถึงผู้ใดกันแน่ ก็ขอเล่าแจ้งแถลงไขไว้ ณ. ที่นี้เลย

หลวงปู่มหาอำนาจ มีสมณศักดิ์เป็นพระราชวาทะชั้นสามัญ ฝ่ายวิปัสสนาธุระ ที่ พระภาวนาวิสุทธิวาที จำพรรษาอยู่ที่กุฏิ ๓ คณะเหนือ วัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพฯ ปัจจุบันไม่ต้องไปหาที่นี้ ท่านมรณภาพไปนานแล้ว..!

อาตมาพบหลวงปู่ครั้งแรก ที่บ้านท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์) ซึ่งหลวงปู่ไปฟัง "หลวงพ่อก" สอนธรรมะทุกครั้ง ท่านเล่าให้ฟังภายหลังว่า คุณเจ็ดศรี สุขสวัสดิ์ ซึ่งเป็นภรรยาท่านเจ้ากรมเสริม ได้ถวายหนังสือประวัติหลวงปู่บ้านแก่ท่าน...

พออ่านประวัติหลวงปู่บ้านจบ ก็มีความเลื่อมใสต้องการกราบพบ "หลวงพ่อก" จึงสอบถามจากคุณเจ็ดศรี ว่าจะไปวัดของ "หลวงพ่อก" ได้อย่างไร คุณเจ็ดศรีซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงปู่ด้วย จึงกราบเรียนว่า ได้นิมิต "หลวงพ่อก" มาที่บ้านเป็นประจำทุกเดือน...

หลวงปู่ดีใจมากที่ทราบว่ำ "หลวงพ่อก" มากรุงเทพฯ ทุกเดือน ได้แจ้งความประสงค์ว่า จะไปกราบพบ "หลวงพ่อก" คุณเจ็ดศรีจึงส่งรถมารับหลวงปู่ทุกครั้งที "หลวงพ่อก" มา ดังนั้น...ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๑๖ หลวงปู่ก็ได้ไปหา "หลวงพ่อก" เป็นประจำ...

ความมานะ ถือตัวถือตน แม้แต่บ่อยหนึ่งก็มีได้ม้อยู่ในใจของ

๒๕

กระโถนข้างธรรมาสัน

หลวงปู่ ดังนั้น แม้ว่าท่านจะสูงวัยกว่า "หลวงพ่อก" ๑ รอบ พรรษาแก่กว่าถึง ๑๐ พรรษา ก็ตาม หลวงปู่ก็กราบเท้าของ "หลวงพ่อก" อย่างนอบน้อมสนิทใจ...

อาตมาเคยถามเรื่องนี้กับหลวงปู่ ท่านกล่าวว่า "พระมหากษัตริย์ยังต้องกราบคนจีนคนแขกเพื่อขอเรียนวิชา เราอยากได้ความรู้ ถ้าไปทำตัวใหญ่เป่ง แล้วใครเขาจะกล้าสอนล่ะ...? แล้วนี่ "หลวงพ่อก" เก่งออกปานนั้น กราบได้รับกราบเถอะคุณแอ๋ย..."

หลวงปู่ไปถึงบ้านสายลมก็ตี ไปยังวัด "หลวงพ่อก" ก็ตาม พอกราบพระกราบ "หลวงพ่อก" แล้ว ท่านจะนั่งอย่างสงบเสงี่ยม พุฒน้อยแทบนับคำได้ ไครมากกราบท่านก็ยิ้มอย่างเดียว อาตมาถามท่านที่กุฏิวัดเทพศิรินทร์ว่า ทำไมหลวงปู่ไม่คุยเหมือนกับอยู่ที่กุฏิบ้าง หลวงปู่เมตตาตอบติดตลกว่ำ...

"อ้าว...ก็ที่นั่นถิ่นเราชะเมื่อไรละ คุยมาก ๆ คนเขาหมั่นไส้ จะได้ไล่ส่งปะไร..." แล้วท่านให้เหตุผลที่แท้จริงว่า "ที่นั่นมี "หลวงพ่อก" อยู่ทั้งองค์แล้ว ก็ฟัง "หลวงพ่อก" กันซิ จะมาฟังหลวงปู่ทำไมให้เสียเวลา ให้ไปสอนแข่ง "หลวงพ่อก" จะได้รี...? อ้าวมายละ..!"

ที่น่าฟังอีกอย่างคือ หลวงปู่ป่วยเป็น โรคต่างขา ท่านเล่าว่า เริ่มเป็นมาตั้งแต่ก่อนบวช ท่านนำรูปสมัยหนุ่ม ๆ มาให้ดู ซึ่งดูแล้วน่ากลัวมาก เพราะสายไปหมดทั้งองค์ หมอหลายท่านพยายามช่วยรักษาจนอ่อนใจก็ไม่ได้ผล...

แม้ว่าหน้าตาจะดูน่าเกลียดน่ากลัว แต่หลวงปู่ก็ไม่ได้อนาทรว้อใจ "รูปธรรมนามธรรม" ท่านว่าอย่างนั้น แต่มาภายหลัง ท่านกลับ

๒๖

รูปที่ 14

หน้า 25-26

กระโถนช่างธรรมบาลี

"ลอกคราบ" กลายเป็นผิวขาวอมชมพู ดูผุดผ่องไปทั้งองค์ "ผู้หญิงเขาอีกจกนะ...เขายากผิวสวยแบบนี้ แหม...อีกตอนเป็น "หลวงตาต่าง" ไม่ยกมีใครอยากได้บ้าง..!"

อาดมามีวาสนาผูกพันกับหลวงปู่แต่ปางบรรพ์ ได้กราบพบท่านตั้งแต่องยังเป็น "หลวงตาต่าง" อยู่ นึกชอบใจว่าท่านเยี่ยมสวย อีกอย่างก็คือ หลวงปู่เกิดปีเดียวกับพ่อ เลยยึดท่านเป็น "พ่อ" มาตั้งแต่บัดนั้น ที่สำคัญคือ ความสนอรัยอาศัยซึ่งกันและกัน ซึ่งหลวงปู่บอกภายหลังว่า"คนรู้ใจกันนี้ดีมาก ไม่ต้องพูดกันนาน..."

ครั้งแรกอาดมาขออนวดท่าน หลวงปู่บอกว่า "แล้วแต่คุณจะทำเมตตา..." อาดมาเลยกลายเป็นหมอนวดประจำองค์ท่านไปเลย ภายหลังอาดมาไปเป็นทหาร จึงห่างเหินหลวงปู่ไปพักหนึ่ง พอออกจากราชการอาดมาก็ไปกราบท่านถึงกุฏิเป็นครั้งแรก...

เดินสังเขปเข้ามาทางเมรุ ระบุว่าถ้าหาไม่เจอก็จะถามคนแถวนี้ดู เดินเรื่อยมาถึงหอเก็บอัฐิท่านเจ้าคุณนรฯ ถามคนทำความสะดวกว่า "หลวงปู่องค์ขาวๆ ท่านอยู่กุฏิไหนครับ...?" เขาชี้ข้ามไหล่อาดมา ตอบว่า "นั่งอยู่นั่นไง..!"

จุดได้ตำภูเขายกเดี่ยว มาตามหาหลวงปู่ที่หน้ากุฏิของท่านเอง อาดมารีบเข้าไปกราบเท้าท่านด้วยความดีใจ หลวงปู่บอกว่า "เอารูป - เทียนนี้ไปไหว้เจ้าคุณนรฯ ก่อน..." อาดมารับรูป - เทียนมา แล้วไปจุดบูชาที่หอเก็บอัฐิหน้ากุฏิตนเอง...

ตั้งแต่นั้นมา อาดมาก็ไปหาหลวงปู่ที่กุฏิทุกอาทิตย์ โดยแบ่งเวลาวันอาทิตย์ ไปหาหลวงปู่ครึ่งวัน ไปหาแม่ครึ่งวัน อาทิตย์ไหน

๒๗

กระโถนช่างธรรมบาลี

ตรงกับงานวัด หรือ "หลวงพ่อ" มาบ้านสายลม ก็ไปพบหลวงปู่ที่นั่นเลย ไม่ต้องแวะมาที่กุฏิ...

การไปกราบหลวงปู่บ่อยๆ เห็นปฏิบัติของท่านเข้า อัดมา ยิ่งเคารพรักสนิทใจ หลวงปู่ท่านช่างเมตตาคนทุกคนอย่างเหลือเกิน ไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง ที่อัศจรรย์คือ ความจำที่เป็นเลิศของท่าน...

เวลาลูกศิษย์มากราบ นอกจากท่านเรียกชื่อถูกทุกคนแล้ว ยังถามไปถึงคุณพ่อ - คุณแม่ ลูก - หลานอีกด้วย มีกี่คน ชื่ออะไรบ้าง หลวงปู่บอกถูกหมด สิ่งใครให้ทำอะไรบ้าง พบหน้าท่านถามเรื่องเก่าทันที ลูกศิษย์เป็นพันเป็นหมื่น ไม่รู้ว่าท่านจำได้หมดอย่างไร ช่างมีอัจฉริยภาพที่สูงล้ำจริง ๆ...

ความละเอียดรอบคอบของหลวงปู่ ยากจะหาใครมาเสมอเหมือน เรื่องอะไรที่ท่านได้ตรองดีแล้ว และสั่งให้กระทำ อย่าไปหาข้อบกพร่อง จะให้ยากเลย ขนาดทำความสะอาด หลวงปู่ยังตรวจแม้แต่หลังตู้ - ขอบโต๊ะ ใครอย่าคิดตีกันเป็นอันขาด..!

การใช้เครื่องปรุงอาหาร จำพวก ซอส น้ำปลา เกลือ พริกไทย ท่านจะปิดขวดเรียบร้อยทุกครั้ง พวงขวดซอส ขวดน้ำปลา ท่านจะใช้กระดาษเช็ดปากขวดก่อนทุกครั้งจึงปิดฝา ท่านบอกว่าจะได้ไม่ไหลและหะเปราะเบื่อนที่หลัง...

ประตุ - หนาด่าง ต้องปิดมิดชิดทุกครั้งก่อนจะออกจากกุฏิไปไหน การไหว้พระนั้น จุดธูปแล้วเอามือป้องเป่าไฟให้ดับ ห้ามสะบัดเด็ดขาดเกรงว่าเศษไฟจะกระเด็นไปไหม้ข้าวของ การดับเทียนให้ใช้กรวยเหล็กที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ ครอบให้ดับ...

๒๘

รูปที่ 15

หน้า 27-28

กระโถนข้างธรรมาสีห์

อาบิเล็กน้อยต่างๆ ที่มาในอภิสมอาจารย์ลิกษา หลวงปู่ทรงไว้ได้อย่างไม่มีที่ติ ช่างช่วยอบรมสั่งสอน จ้าจ้าไซ้ให้อาตมาตรงตามไปด้วย ท่านเกรงว่าอาตมาจะไปทำผิดพลาด เป็นการขายหน้าครูบาอาจารย์ที่อื่น ตัวอย่างคือ...

อาบิเล็กเกี่ยวกับผู้หญิง หลังห้าโมงเย็นไปแล้ว ถ้าไม่ใช่วันถวายสังฆทาน ซึ่งมีคนอยู่จำนวนมาก หลวงปู่จะตบแขกผู้หญิงเลย ยกเว้นคุณพระพิภพที่มาช่วยทำความสะอาด ซึ่งต้องมีคุณรุ่งเรือง อยู่เป็นเพื่อนทุกครั้ง...

การรับแขกผู้หญิง แม้จะไม่อยู่ที่ลิ้นหูลับตา หลวงปู่จะให้อาตมาหรือ ลูกศิษย์ผู้ชายอยู่เป็นเพื่อนทุกครั้ง มีหลายวาระที่อาตมาขบะจะไปทำธุระอย่างอื่น แต่ท่านเรียกไว้ทุกที "แหม...คุณก้อ...อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนซิ..."

เวลานั้นอาหาร ต้องใช้ช้อนกลางทุกครั้ง ป้อนกันอาบิฉั้นร่วมภาชนะ ผลไม้ทุกอย่าง โยมต้องปอกมาเรียบร้อย อาหารชิ้นใหญ่ ต้องแบ่งเป็นชิ้นเล็กพอคำ ของทุกอย่างต้องทำการประเคนให้เห็นกับตา ท่านจึงยอมฉั้น...

เรื่องประเคนอาหารนี้เอง วันหนึ่ง อาตมาไปถึงกับ่ายสองโมงแล้ว พบหลวงปู่นั่งมองสำรับอยู่องค์เดียว ที่แท้ลูกศิษย์ต่างคนต่างคิดว่าวันอาทิตย์คงมีคนมากแล้ว จึงไม่มีใครมา เมื่อหาคนประเคนอาหารไม่ได้ หลวงปู่ก็ไ้แต่นั่งมอง...

อาตมารีบซบโกโก้ถ้วยใหญ่ถวายหลวงปู่ทันที ท่านรับมาฉั้นแล้วค่อยยืมออก พุดแบบเปลี่ย ๆ ว่า "ชาติก่อนคงไปแกล้งใครเขาเอาไว้

๒๙

กระโถนข้างธรรมาสีห์

เลยต้องมานั่งมองสำรับ เป็นหมาเห็นข้าวเปลือกแบบนี้..." อาตมาได้ยินเข้าแทบจะร้องไห้เลย...

มาถึงตอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลทหารเรือ หลังจากออกราวด์ในตอนเช้าแล้ว หมอผู้ชายทั้งหลายก็หายหมด เรววันนั้นล้วนแต่เป็นพยาบาลหญิง หลวงปู่เลยไม่ได้ฉิดยา ๑ วัน ท่านว่า "ถ้าหาผู้ชายไม่ได้ก็ปล่อยหลวงปู่ตายไปเถอะ..!"

หลังจากเจ้ากรรมแพทย์ (พล.ร.ท.พนิต ศรียากัย) ทราบเข้า จึงส่งพยาบาลชายประจำตึกนี้ทุกวันอย่างน้อยแะละคน อาตมาเองให้หมอผู้หญิงรักษามาหนักต่อนัก จึงกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า "ทำไมไม่ยอมให้พยาบาลหญิงฉิดยาค่ะครับ..?"

หลวงปู่ตอบว่า "ไว้ใจได้หรือคุณ...เกิดตอนนั้น มีจิตกำหนดขึ้นมา แม้แต่แวบเดียวก็สังขาทิเสสนะซิ..." โอ...! ท่านทรงความไม่ประมาทในทุกเวลาจริงๆ เล่นเอนักเล่นกับไฟอย่างอาตมา แทบมุดตีกหนีด้วยความละอาย...ท่านรักษาศีลด้วยชีวิต แต่อาตมามักจะถือคำว่า "ไม่เป็นไร" ซะเรื่อยเชียว...

ขนาดเจ้า "หมาเมี้ยว" แม่ของเจ้า "ใหญ่" และเจ้า "ลิลลี่" แม่ของเจ้า "จู้จี้" เป็นแมวเป็นหมาตัวเมียแท้ๆ ถ้าหลวงปู่จะลงมาฉั้นข้างล่าง เป็นต้อง "เชิญ" เจ้าสองตัวออกไปให้พ้น และปิดประตูดีแล้วนั้นแหละ ท่านจึงจะลงมาฉั้น...

ความเมตตาของหลวงปู่ หาที่เปรียบมิได้เลย กระรอกที่แสนเปรี้ยว จะมาขอผลไม้จากหลวงปู่ทุกเช้า มากันทีละหลาย ๆ ตัว แต่ละตัวอ้วนปี่เชียว หลวงปู่ให้ทำตะกร้าเล็กๆ เอาไว้ สำหรับใส่ผลไม้แก่กระรอก

๓๐

รูปที่ 16

หน้า 29-30

## กระโถนช่างกรรมศาสตร์

โดยเฉพาะ ผูกไว้บนต้นวาสนาดันใหญ่ ถึงเวลาบรรดากระรอกจะมา ล้วงอาหารไปกินเอง...

อาหารดีๆ รสแปลกๆ มักจะเหลือถึงลูกศิษย์อยู่เสมอ เป็นความ กรุณาของท่านที่เห็นว่า ยากนักที่ศิษย์บางคนจะมีกิน แต่ท่านก็พูดไปว่า "เขามารับใช้เรานี่นา จะมีอะไรไปตอบแทนความดีเขาเล่า นอกจาก อาหารอร่อยๆ บ้างเท่านั้น..."

พระเถระในวัด ที่มีอิทธิบาทเล็กน้อย จะได้รับความเมตตาจากหลวงปู่ ให้ลูกศิษย์นำอาหารไปถวายอยู่บ่อยๆ "กระเพาะเราแค่นี้ จะฉันอะไร ได้นักหนาเล่าคุณ...ต้องแบ่งคนอื่นเขาบ้าง "เนกาสี ลภเต สุขัง" กินคนเดียวไม่มีความสุขหรอก..."

แม้แต่มะม่วงสุกที่ท่านชอบมาก ก็อดไม่ได้ที่จะเหลือถึงลูกศิษย์ ทุกครั้ง "ข้าวเหนียวมี มะม่วงหมด ลูกศิษย์อด อาจารย์อ้อม ใช้ได้ที่ไหน จะอดก็อดด้วยกัน ถ้าอ้อมก็ต้องอดด้วยกันของคุณ..." เล่นเอา ลูกศิษย์กินไปสุดจุกไป น้ำตาฉันจะไหลนะซี..!

คราวที่ท่านป่วยหนัก อาคมาสังเขวนป้ายห้ามเยี่ยม แต่ป้องกัน ไม่สำเร็จ เพราะทุกคนทราบดีว่า ถึงป่วยแค่ไหน ถ้าเข้าไปหา หลวงปู่ก็ เมตตาอุ้มมาคุยด้วยทั้งนั้น ท่านรักษาน้ำใจเราขนาดนี้ แต่ลูกศิษย์นะซี บางรายก็ร้ายแสน...

ผมพ่ายน้ำตาอย่างกับเผ่าเต่า รำพันว่ารักหลวงปู่ ทวงหลวงปู่ สงสารหลวงปู่สารพัด แต่ส่งแผ่นทองปึกเบ้อเริ่มให้หลวงปู่จารอักขระให้ แม้อาคารสภาสพานั้น หลวงปู่ก็รับทำให้เขา ดูเอาเถอะ...ระหว่าง ใจเขากับใจหลวงปู่...

๓๑

## กระโถนช่างกรรมศาสตร์

อีกซิเย่นคาจมูกอูยก็ไม่วาย มาออกันเต็มหน้าเตียง ไล่เท่าไร ก็ไม่ไป "เดี่ยวซี...หลวงปู่ยังไม่ยิ้มให้หนูเลย..." ถ้าไม่คิดว่า เป็น ผู้หญิงละก็ อวดมากคงเตะให้ทั้งๆ ที่หมมเหลืองอยู่นี้แหละ..! ท่าน ป่วยจนขยับไม่ไหว ยังเดียวเขี่ยเอาอ้อมจากหลวงปู่ไปจนได้ คนไหนคน...

ลูกศิษย์จะยากตีมีจนขนาดไหน หลวงปู่เมตตาเสมอกันหมด ถ้ารับนิมนต์ไว้แล้ว แม้อันลูกศิษย์จะสุดโทรมเพียงไร หลวงปู่ก็ต้องไป ขนาดนั่งสวดมนต์บนฟุตบาทก็เอา จะเป็นนายพลเป็นคุณหญิง ยิ่งใหญ่ มาจากไหนก็เปลี่ยนใจท่านไม่ได้ทั้งนั้น...

ความถ่อมตัวของหลวงปู่เกิดจากใจจริงๆ ไม่ใช่มารยาหลอกกัน ท่านพูดเสมอว่า "แรกบวชใหม่ๆ ไม่ค่อยจะมีฉัน ดอนนี้ดูซี...อาหาร ล้นโต๊ะเลย นี่แหละ...ความดีของสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ เจ้าคุณนรฯ ความดีของหลวงปู่แห้ว ทำให้เรามีวันนี้ได้..."

"สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณเจ้าคุณนรฯ ๒๑ ปี จึงบอกว่า "ต่อไปนี่ ท่านเป็นคู่สวดนะ"ใครมาขอบวช ถ้าไม่รู้จักกับพระในวัดเลย ท่านก็ แนะนำว่า "ไปหาหมาอำพันเขาซี เขาอบรมดีนะ" คุณเอ๊ย...ครูบา อาจารย์อย่างนี้จะหาที่ไหน..."

"ท่านเจ้าคุณนรฯ ท่านบวชที่หลังหลวงปู่ แต่ท่านเก่งนี้...หลวงปู่เลยยกให้ท่านเป็นอาจารย์เลย องค์นี้สุดยอดเลยนะคุณ...พระใน กรุงเทพฯ จะหาปฏิบัติอย่างท่านก็แสนยาก โอ๊ย...ปาฏิหาริย์ของ ท่านเล่าไม่รู้จบหรอก..."

"หลวงปู่วัดท่าซุงนะหรือ...?จะมีใครเทียบท่านได้ละ..."

๓๒

รูปที่ 17

หน้า 31-32

กระโถนข้างธรรมาสัน

พระก็องค์ เทวดาก็องค์ ผีอีกเท่าไรว่าท่านบอกหมดเลย อยากได้ครูบาอาจารย์อย่างนี้มานานแล้ว พวกคุณโชคดีนะ...อยู่กับครูบาอาจารย์ที่เก่งอย่างนี้ ต้องเอาดีให้ได้นะคุณ..."

อะไร ๆ ก็เป็นความดีของเจ้าพระคุณสมเด็จพระเจ้าคุณนรฯ ของหลวงพ่อดีทั้งคุณ หลวงปู่กล่าวถึงความดีความเก่งของครูบาอาจารย์อย่างชื่นอกชื่นใจ เกิดไว้เหนือเศียรเหนือเกล้าจริง ๆ ความดีของท่านไม่เคยกล่าวเลย...

ใครมานิมนต์เอารถราคาแพงๆ คันโตๆ มารับ หลวงปู่แทบไม่ออกไป "เราไม่พระกระจอก" ท่านว่าอย่างนั้น "ไปนั่งรถคันโตเขาจะลำบาก" แต่พวกเราทราบดีว่า ท่านทำแบบนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ลูกศิษย์จนๆ เอาแท็กซี่มารับได้...

"บวชมาก็ไม่นึกว่าจะเป็นได้ถึงเพียงนี้ ตอนนี้มีลูกศิษย์เป็นนายพลตั้งหลายคน แต่นี้ก็พอแล้วคุณแอ้อย...ใครจะคิดว่าพระกระจอกอย่างเรา ก็มีนายพลมาไหว้เหมือนกัน..." หลวงปู่พูดยิ้มๆ พลางกล่าวต่อว่า...

"แรกๆ เรียนไม่สำเร็จกลับมาก็น้อยใจว่า พรรคพวกเขาเป็นคุณหลวงกันหมด เราไม่ติดค้อยอยู่คนเดียว แต่ตอนนี้เราเป็นคุณพระแล้ว จะเอาอะไรมากกว่านี้ล่ะ..." ท่านหมายถึงตำแหน่งที่พระภิกษุวิญญูวิสุทธีของท่าน...

หลวงปู่กล่าวถึงศิษย์ร่วมอุปัชฌาย์เดียวกันว่า "ถ้าเป็นพระก็ต้องยกให้ ท่านเจ้าคุณนรฯ กับ ท่านเจ้าคุณสาสน์ฯ ถ้าเป็นฆราวาส ก็ต้องอาจารย์กำชัย (ศ.กำชัย ทองหล่อ) อาจารย์กำชัย

๓๓

กระโถนข้างธรรมาสัน

เป็นอาจารย์สอนภาษาไทยให้สมเด็จพระเทพฯ เขียวนะ..."

ท่านพูดถึงความดีของผู้อื่นเสมอ ที่วัดเทพศิรินทร์นี้ มีธรรมเนียมปฏิบัติสืบๆ กันมาอย่างหนึ่งคือ มีการเทศน์ทุกวันอาทิตย์โดยท่านเจ้าคุณพระสาสนโสภณ (นิรันดร) เป็นผู้ เทศน์ หลวงปู่ไล่ให้อาตมาไปฟังเสมอ...

"ไปเกาะคุณ...ได้เวลาเทศน์แล้ว ท่านเจ้าคุณสาสน์ฯ เทศน์อย่างนี้เลย" ท่านยกหัวแม่มือชูร่อน อาตมาจึงไปฟังสุนัน และก็เจอดีแทบมุดดินหนี ฟังทราบที่ท่านเจ้าคุณสาสน์ท่านมีดีจริงๆ และหลวงปู่ต้องทราบจึงให้ไปฟัง...

วันนั้น...ท่านเจ้าคุณสาสน์เทศน์เรื่อง "ประตุแห่งความเจริญทุกประการ" เทศน์เป็นชั่วโมงโดยไม่เลิกซักที อาตมาเป็นคนมีความอดทนน้อย จึงคิดว่า "ไม่เห็นเทศน์เรื่องนิพพานซักที อีแบบนี้เราจะมาทนเมื่อยทำไมวะ...?" เท่านั้นก็ได้เรื่อง..!

ท่านเจ้าคุณหันขวับมาชี้หน้าอาตมาเลยทีเดียว กล่าวหาว่า "อย่าโม้ซิ...ทุกอย่างที่พูดมาถ้าคิดเป็น มันก็ลงอยู่ในไตรลักษณ์ทั้งนั้นแหละ..." แล้วท่านก็บรรยายเป็นฉาก ๆ ไปเลยว่ามีอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้ทุกอย่าง เป็นทุกข์อย่างไร อนัตตา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรายังไร ดบท้ายด้วยกลอนว่า...

สิ่งทุกสิ่งเที่ยงแท้ในโลก

แต่เป็นไอ้ขงรักกักสังขาร

ใครไม่หลงปลงเห็นเป็นสำคัญ

เปรียบวยดยานนาวาพาหะ

มีพาหะแล้วจะไปไหนก็ตามใจคุณ อยากไปนิพพานก็ไปซิ

๓๔

รูปที่ 18

หน้า 33-34

กระโถนช่างธรรมมาลี

เอ็งก็มีด้วยประการฉะนี้..." อาตมากราบลาเปิดแนบเลย...

หลวงปู่ท่านสอนลูกศิษย์ให้กราบเท้าคุณพ่อ-คุณแม่ก่อนนอนทุกคน ท่านเล่าว่า ตอนเด็กๆ คุณแม่ใช้ให้ไปกราบเท้าคุณพ่อก่อนนอน กราบพ่อแล้วจะไม่กราบแม่ก็กระไรอยู่ เลยกราบทั้งพ่อทั้งแม่ตลอดมาตั้งแต่นั้น...

บางคนโตแล้วบอกว่าอายุ ไม่สามารถจะทำได้ เลยถูกว่า "ที่เข้าร้านเหล้าเห็นเป็นวีรกรรม ไม่เห็นอายุเลย แต่กราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ กลับอายุ อย่างนี้จะใช้ได้เร็ว...?" บรรดาลูกศิษย์ที่บวชกับหลวงปู่ วนลาสิกขา ถ้าคุณพ่อคุณแม่มาด้วย ท่านจะบอกให้กราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ ต่อหน้าท่านทันทีที่สึกเรียบร้อยแล้ว...

"คุณพ่อคุณแม่ คือ พระอรหันต์ของลูกๆ เราต้องเคารพเชื่อฟัง และกตัญญูต่อพ่อแม่ ไม่ว่าจะทำอะไรก็มีแต่ความเจริญ" หลวงปู่ท่านไม่ได้สอนอย่างเดียว ท่านเองทำให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย...

ทุกปี ในวันครบรอบวันมรณะของเจ้าประคุณสมเด็จพระอุปัชฌาย์ของท่านก็ดี ของคุณพ่อ-คุณแม่ก็ดี หลวงปู่จะทำบุญเลี้ยงพระ ถวายสังฆทานอุทิศส่วนกุศลแก่ผู้ล่วงลับทุกครั้ง ของที่ทำบุญ ต้องเลือกแล้วว่าดีที่สุดในขั้น...

ทุกวันศุกร์ อันเป็นวันมรณะของท่านเจ้าคุณนรฯ ผู้เป็นทั้งสหธรรมิกและครูบาอาจารย์ หลวงปู่จะจัดถวายสังฆทานมิได้ขาด ทำติดต่อกันมาทุกวันศุกร์ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ รวมเป็นเวลาถึง ๑๘ ปี ติดต่อกัน...

ทุกคืนขณะสวดมนต์ ท่านจะท่องลำดับรายชื่อของบรรดาผู้มี

๓๔

กระโถนช่างธรรมมาลี

พระคุณต่อท่าน ตั้งแต่ต้นมาจนถึงปัจจุบัน ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว ขอให้ผู้ยังมีชีวิตอยู่มีความสุขความเจริญ รายชื่อเป็นร้อยเป็นพันนั้น มีลำดับก่อนหลังที่แน่นอนตายตัว บางทีท่องไปตั้งครึ่งตั้งค่อนแล้วลำดับผิด หลวงปู่จะเริ่มต้นใหม่ทันที...

กับหลวงพ่อดำซุง ซึ่งหลวงปู่ถือเป็นครูบาอาจารย์องค์หนึ่ง ทุกวันเกิดของท่าน หลวงปู่จะจัดของขวัญไปถวาย พร้อมกับกราบเท้าล้างเท้า เช็ดเท้าให้ท่าน กิริยาอาการนั้นอ่อนน้อมนุ่มนวล ออกมาจากดวงใจที่บริสุทธิ์จริงๆ อาตมาเห็นที่ไร่น้ำตาซึมทุกที แค้นใจที่ตัวเองทำอย่างหลวงปู่ไม่ได้...

"เรื่องนี้บางทีลูกศิษย์เขาไม่ยอมเข้าใจหรอก ก็ช่างเขาเถอะ... เรากราบครูบาอาจารย์ของเราเนี่ย ถ้าเกรงว่าเขาจะว่าเราประจบหลวงปู่ ก่อนกราบก็ว่า สุปฏิปันโน กวโด สวากสังโฆ สังฆนมหาภิภิหมตเรื่อง..."

เกี่ยวกับธรรมะต่างๆ หลวงปู่จะยอมสอนก็ต่อเมื่อหลักเสียไม่ได้จริงๆ เท่านั้น ท่านบอกว่า "ของจริงนี่เป็นไม้ของพูดได้ยังไม่จริง" คำสอนก็คือ "ให้รักษาศีลให้บริสุทธิ์ ทำความเคารพในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ให้แน่นแฟ้นจริงจัง แล้วคิดว่าตายเมื่อไรเราจะไปนิพพาน...เท่านี้ก็พอแล้วคุณ"

เมื่ออาตมาเอาดอกไม้ - รูป - เกียนแพ ไปกราบลาหลวงปู่เพื่อจะไปบวช หลวงปู่ให้อวาทว่า "ถ้าบวชน้อยอย่างต่ำต้องเป็นพระโสดาบันให้ได้ ถ้าบวชนานก็เอานิพพานเลยนะ..." อาตมายังจำอวาทนี้ได้ดีเสมอ นึกขึ้นมาทีไรเห็นภาพตอนนั้นชัดเจนแจ่มใสทุกที...

๓๖

รูปที่ 19

หน้า 35-36

กระโถนต่างธรรมมาลี

หลวงปู่ท่านขยันทำบุญจริงๆ นอกจากจะถวายสังฆทานทุกวันศุกร์แล้ว ท่านยังใส่บาตรทุกเช้าด้วย อาตมาเคยถามว่า "หลวงปู่ครับ... ทุกวันนี้บุญของหลวงปู่ก็กินไม่ไหวใช่ไหมหมดอยู่แล้ว ทำไมหลวงปู่ยังต้องทำบุญอีกละครับ..?"

"ไอ้...คุณนี่...คนเราถ้าขึ้นถึงขอบเหวแล้ว ก็มีแต่รีบๆ หนีไปให้ไกลจากมัน มัวแต่นั่งอยู่ตรงนั้น เต็มวันนั่งลึกลับลงไปอีกก็แค่นี้..." ท่านไม่ยอมประมาทจริงๆ ขนาดใกล้กรรมภาพยังแอบถามอาตมาว่า..."อย่างผมนี้ไปนิพพานนะ...!"

อาตมาต้องนั่งยันนอนยันว่า "แน่นอนครับหลวงพ่อกับหลวงปู่ บุคตาบออกมาเป็นสิบปีแล้ว..." ท่านทำท่าโล่งใจ พลังกล่าวว่า "ไม่มาเกิดเป็นดีที่สุด ผมเบื่อร่างกายนี้เต็มทีแล้ว ไม่รู้ว่ามันจะทุกข์อีกนานเท่าไร..?"

หลวงปู่เป็นของจริงที่หนึ่งเป็นไปจริงๆ ท่านมีความสามารถพิเศษมากมาย แต่บ่อยครั้งจะแสดงออก ครั้งหนึ่ง อาตมาสงสัยเรื่องการแสดงฤทธิ์ ว่าในขอบเขตของความเป็นพระ เราจะใช้ได้มีโอกาสใดบ้าง ประจวบกับหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ชาวพม่ากำลังแย่ง เพราะข่าวกำลังขาดฝน หลวงปู่ก็แสดงปาฏิหาริย์ ทำให้ฝนตกชุกๆ หนา เป็นการบอกว่าเป็นการช่วยเหลือนคนหมู่มาก ไม่เกินกฎของกรรมก็ใช้ได้ พร้อมกับกำชับอาตมาไม่ให้บอกใคร...

นอกจากนั้นแล้ว หลวงปู่ยังมีหุทิพย์อีกด้วย...ถึงจะใส่เครื่องช่วยฟังถึงสองเครื่อง แคมต้องตะโกนซ้ำถึงได้ยิน แต่ถ้าคุณธรรมะผิดแม้กระซิบห่างเป็นวา หลวงปู่ก็ช่วยแก้ไขให้ได้ เรื่องนี้ท่านบอกกับ

๓๓๗

กระโถนต่างธรรมมาลี

อาตมาว่า...

"จะให้ได้ยินเรื่อยไปก็ไม่ไหว บางคนพูดแต่เรื่องเพื่อเจ้อ จะเอาแต่ประโยชน์คนทั้งนั้น ถ้าไม่ได้ยินเขาก็ไม่รบกวน เอาแค่จำเป็นดีกว่า..." ขนาดอาตมาหัวเราะในใจ ท่านก็ได้ยิน เรื่องนี้คนไม่เชื่อก็ตามกับหลวงพี่มนตรีดูได้...

วันนั้น...หลวงพี่มนตรี (พระมนตรี สุมนต์) จะดูหนังสือสอหลวงปู่ท่านเลียบสวดมนต์ ชุมนุมเทศาแบบเร็วปรือเลย เทวดาท่านก็มาพริศทันใจเหมือนกัน อาตมาเห็นดังนั้นอดซ้ำไม่ได้ เลยหัวเราะที่...ที่...อยู่ในใจคนเดียว...

หลวงปู่หยุดสวดมนต์ หันมาพูดกับอาตมาว่า "หัวเราะอะไรคุณ...? เตี้ยเล็กสวดมนต์เล่าให้ฟังบ้างนะ..." หลวงพี่มนตรีมองอาตมาแบบงงๆ เพราะไม่เห็นใครหัวเราะซักคน พอหลังสวดมนต์ อาตมากลับเรียนให้หลวงปู่ฟัง เลยหัวเราะกันครั้นแครง ดูเหมือนหลวงพี่มนตรีจะแอบบันทึกเสียงเอาไว้ด้วย...

เรื่องของตาคิพณ์นั้น ลูกศิษย์คนไหนทำอะไร ท่านจะโนให้อาตมาฟังเป็นฉากๆ และให้ไปสอบถามเอาว่าจริงไหม พี่มุกดาพี่สาวของอาตมา เอาตะกรุดมาถวาย ท่านแบ่มือทวงทันทีที่เห็นหน้าเลยเชียว...ที่ท่านเล่าให้คนอื่นฟังสองเรื่องคือ ท่านเห็นพระกาลมาหา และเห็นพระบรมสารีริกธาตุแสดงปาฏิหาริย์ที่พระธาตุจอมกิตติ "แต่คนอื่นเขาไม่เห็นหรอกนะ" ไซ้...ก็เขาทำแบบหลวงปู่ได้ซะเมื่อไรละครับ..!

ทางด้านมโนมยิทธิ อันเป็นการถอดกายทิพย์ไปภพภูมิต่างๆ

๓๓๘

รูปที่ 20

หน้า 37-38

## กระโถนข้างกรรมวาจา

ซึ่งเป็นวิชาของหลวงพ่อดีทำขงนั้น หลวงปู่ก็ทำได้ดี ตอนบวชใหม่ ๆ อาตมาคิดถึงหลวงปู่มาก หลวงปู่ก็เมตตาไปหาด้วยกายทิพย์ถึงสองวาระด้วยกัน ทั้งกลางวันและกลางคืน...

ขณะที่ป่วยอยู่ที่ ร.พ.ทหารเรือ เมื่อทราบว่า พล.ร.ท.ประเสริฐ ทั่วมเรจรมย์ ลูกศิษย์เก่าแก่คนหนึ่งมาป่วยอยู่ใกล้ๆ หลวงปู่พอดีมีอาการปวดข้อด้วยโรคเก๊าท์เดินไม่ได้ ท่านเลยถอดกายทิพย์ไปเยี่ยม...

พอดีหมอมาตรวจประจำวัน พอจับชีพจรเข้า หมอก็แทบช็อคตาย...เพราะตำทรงสมาธิสูงเท่าใด ชีพจรก็เต้นอ่อนลงเท่านั้น ยิ่งเป็นมานานสี่ห้าปีถึงจะก็ เหมือนคนตายตั้งๆนี่เอง จะเหลือเพียง"ลมละเอียด"นิดเดียวเท่านั้น...

อาตมาเห็นทำไม่ได้ จึงกระซิบบอกหลวงปู่ว่า หมอมาตรวจ หลวงปู่ทราบดังนั้นก็ดึงกายทิพย์กลับ สิมตาก็มีหวานกับหอม พลังกล่าวว่า ""ฝัน"ว่าไปเยี่ยมลูกศิษย์มา" หมอองงเป็นไก่ตาแตก เพราะตอนนี้ชีพจรปกติทุกอย่าง...

หลวงปู่ให้หายแม่นยำมากด้วยนะ ที่ทราบเพราะอาตมาอยู่ในเหตุการณ์ด้วย เนื่องจากอาการป่วยของท่านมีแต่ทรงกับทรุด ลูกศิษย์ทั้งหลายต่างก็พยายามช่วยกันทุกทาง พวกที่มุกดา คุณรุ่งเรื่อง คุณพรทิพย์ ฯลฯ ก็ปลอบปลามาเป็นการใหญ่...

พอไปบอกให้หลวงปู่ไมทนาทุกสลด ท่านมองหน้าแต่ละคนแล้วถอนใจเชือก เพราะทุกรายกระเป่ากลวงแทบทั้งสิ้น เมื่อเขามีสัจจิต หลวงปู่ก็มีมิตริใจ หยิบรูปท่านเจ้าคุณนรฯ มาเขียนเลขไว้ข้างหลังรูปแล้วส่งให้...

๓๙

## กระโถนข้างกรรมวาจา

"อย่าลืมนะ.." ท่านกำชับ ทุกคนไม่ลืมหรอก แต่ช่วงวอดเดียวพอผิดก็เลิกตาม งวดถัดมาออกแจ้งเบิ่งไปเลย..! เล่นเอาเดินผางไปตามๆกัน นั่งบ่นเป็นหมื่นกึ่งหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องบุญมีแต่กรรมบังอะไรทำนองนี้แหละ...

การรู้วาระจิตของบุคคลอื่น หลวงปู่ก็แสดงความมหัศจรรย์นับครั้งไม่ถ้วน ทุกคนต่างก็งันโดยทั่วหน้า อาตมาขายรูปหลวงปู่ไว้ ๑ รูปอยากขอขายเช่นเป็นที่ระลึก พอหลวงปู่ไปวัดทำขง อาตมาก็ถือรูปย่องเข้าไปหา...

จะทำอย่างไรดีล่ะ...? การใช้พระนั้นโทษเบาที่สุดก็เป็นทาสเขา ๕๐๐ชาติเชียวนะ อาตมาล้งเลอยู่ หลวงปู่ก็ถามว่า "คุณเอาอะไรมา...?" "รูปของหลวงปู่ครับ" "อืม...สวยดี แต่ถ้ามีลายเช่นจะสวยกว่านี้มาก..."

ท่านว่าพลาวงคว่าปากกาเมจิกมาเช่นซื้อให้ พอเรียบริยก็ส่งคืนอาตมา ยิ้มพลาวงพูดว่า "ใช้ได้แล้ว" อาตมาทราบกันโด่งไปเลยใครเจอเข้าแบบนี้คิดว่าคงเหมือนกับอาตมาทั้งนั้น คือขาบซึ่งจนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก...

หลวงปู่เป็นหนอนหนังสือขยันอดเลยก็เดียว ในกฎของท่านเนื่องแน่นไปด้วยตำรับตำราทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ ใครซื้อหนังสือมาถวาย จะเป็นประเภทไหนก็ตาม หลวงปู่จะตั้งอกตั้งใจอ่าน จนกว่าจะจบจึงยอมเลิก บางทีถึงตีสองตีสามก็มีอยู่บ่อยๆ...

อาตมาชอบหนังสือประเภทลึกลับ หาซื้อพิสูจน์ได้ยาก พอเอามาอ่านที่ไร หลวงปู่ขออ่านด้วยทุกที หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับท่านอ่านทุกคอลัมน์ คราวหนึ่งท่านชี้ให้อาตมาดูรูปสาวโฉมงามชุดชั้นใน พลาวง

๔๐

รูปที่ 21

หน้า 39-40

## กระโถนข้างธรรมมาลี

กล่าวว่า "ก็มีแต่แบบนี้ มันถึงมีข่าวขมขื่นแล้วมาได้ทุกวัน" อ่านไปอ่านมาทำนองใจเอือก วางหนังสือพิมพ์และพูดว่า "มันมีแต่ทุกข์หะคุณนะ.."

เมื่อ "หลวงพ่อก" มาบ้านซอยสายลม หลวงปู่จะไปฟังหลวงพ่อบรรยายธรรมะทุกวัน ยกเว้นมีเหตุสุดวิสัยจึงยอมขาด ประมาณ ๑๔.๔๕ น. หลวงปู่จะไปถึงพอดี พอนั่งพักสักครู่ "หลวงพ่อก" ก็ลงมาคำทักทาย - ตอบรับ มีประจำคือ "อ้อ...หลวงนำมาแล้วหรือ...?" หลวงปู่ก็ตอบว่า "ขอรับกระผม" ทุกครั้งไป...

เมื่อ "หลวงพ่อก" บรรยายธรรม หลวงปู่จะตั้งสมาธิฟังแบบใจจดใจจ่อ อาตมาซึ่งนั่งนวดทำให้ท่านสังเกตเห็นว่า ใจของหลวงปู่รวมลงเป็นหนึ่งเดียว สนิทแนบแน่นตลอดเวลาสามสิบนาที พอจบท่านจึงถอนสมาธิเพื่อสมาทานพระกรรมฐาน...

ปกติของพระทั่วไป เวลาตั้งนะโมให้สรณาคมน์ จะพนมมือเมื่อถึงตอนให้ศีลจะเอามือมอง แต่หลวงปู่ท่านเคารพในศีลถึงขนาดพนมมือรับศีล ๕ กับทุกคนด้วย แกมสมาทานศีลเสียงดังเป็นตัวอย่างแก่ศิษย์ "หลวงพ่อก" อย่างน่าชื่นชม...

เวลาที่มีผู้ถวายปัจจัยทำบุญ "หลวงพ่อก" จะอธิษฐานจิตให้ทุกครั้ง เพราะพวกเรามักถอด สร้อย แหวน ปากกา นาฬิกา ลงในถาดใส่ของเพื่อเป็นเครื่องหมาย "หลวงพ่อก" เลยเสกให้เรียบร้อย พวกเราพนมมือรับพร หลวงปู่ก็พนมมือรับด้วย พอจบท่านก็ลูบศีรษะ พลางกระชับกับอาตมาว่า "รับดีใส่เกล้า..."

"หลวงพ่อก" มอบหมายให้หลวงปู่ เป็นผู้รับสังฆทาน หลัง

๔๑

## กระโถนข้างธรรมมาลี

กรรมฐานทุกครั้ง ปัจจัยที่รับมาหลวงปู่จะถวายให้ "หลวงพ่อก" แล้ว "หลวงพ่อก" ก็กลับมอบถวายหลวงปู่อีกที หลวงปู่พูดแบบชื่นชมว่า "คงไม่มีครูบาอาจารย์องค์ไหนให้เงินลูกศิษย์เป็นล้านอย่าง "หลวงพ่อก" หรือคนนะ..."

ยามที่วัดทำขงมิ่งงาน หลวงปู่จะไปร่วมงานทุกที เมื่อมีผู้ถวายปัจจัย หลวงปู่ก็จะถวาย "หลวงพ่อก" หมดทุกครั้ง "หลวงพ่อก" จัดให้หลวงปู่นอนเตียงของตัวเอง แต่หลวงปู่ให้อาที่นอนลงมาปูบนพื้นแล้วนอน "อย่าตีเสมอครูบาอาจารย์ มันไม่ดี..."

วันเกิดของหลวงปู่ธรรมชัย ปี ๒๕๒๘ "หลวงพ่อก" มอบ "ไม้ถือ" แก่หลวงปู่ ให้หลวงปู่แตะศีรษะญาติโยมเพื่อให้พร หลวงปู่ท่านแต่ละไปพักเดียวก็วาง กล่าวว่า "มันจะเป็นการตีเสมอครูบาอาจารย์ ถ้า "หลวงพ่อก" หรือหลวงปู่ธรรมชัยจะทำก็ไม่เป็นไร ท่านเก่งนี้... แล้วเราเป็นใครล่ะ...? จะให้ทำแบบท่านได้หรือ...?"

ความอ่อนน้อมถ่อมตนของหลวงปู่ เล่นเอาพระวัดทำขงช็อคมาหลายครั้ง เพราะยามพบหน้า หลวงปู่จะไหว้ก่อนทุกที แม้แต่อาตมาที่เพิ่งบวช หลวงปู่ก็ไหว้ เล่นเอาเหวี่ยงแตกพลั๊ก กลัวนรกจะกินกบาลควรวหน้าต้องค่อยๆ ย่องหลบหลีกเข้าไป พอถึงก็พรวดเข้ากราบทำท่านก่อน...เฮ้อ...รอดตัวไปที...

หลวงปู่ท่านรักษาน้ำใจจนเป็นที่สุด แม้บางคนช่วยทำงานให้หลวงปู่แล้วไม่ได้เรื่อง ก็ไม่เห็นท่านว่าอะไร นอกจากให้พร ใครจะไปจะมา ถวายของนิดของหน่อย ท่านเป็นให้พรทุกครั้ง จนกระทั่งพบยังไม่ทันลูก คนที่สองเข้ามา ท่านก็ให้พรอีกรอบหนึ่ง...

๔๒

รูปที่ 22

หน้า 41-42

กระโถนข้างธรรมมา@ณี

คราวท่านป่วยหนัก เวลาให้พรท่านจะหอบ หายใจไม่ทัน พวกเราขอให้ท่านเปิดเทปให้พรแทน แต่ท่านไม่ยอม บอกว่า "โธเอ๊ย... เทปมันจะขึ้นใจเหมือนเสียงจริงได้อย่างไร...?" พยาบาลเลยชักแถวมากลางขอพรท่านทุกวัน...

กับท่านเจ้าคุณนรฯ ที่หลวงปู่เคารพเป็นครูบาอาจารย์องค์หนึ่ง หลวงปู่ท่านมักจะเล่าประวัติ ตอนที่ประกอบด้วยปาฏิหาริย์ของท่านเจ้าคุณนรฯ ให้ฟังเสมอ เรื่องที่เล่าบ่อย คือ เรื่องลูกศิษย์ถูกเชือดคอที่ตรอกไข่ ยังเรียกสามล้อมาโรงพยาบาลกลางได้...

พอท่านไปเยี่ยมลูกศิษย์ เขาเล่าให้ฟังว่า เห็นท่านเจ้าคุณนรฯ อยู่ด้วยตลอดเวลา บอกให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ จนหมอเย็บแผลให้เรียบร้อยและหายดีในเวลาไม่นาน อีกเรื่อง คือ คุณประพันธ์ จารุมณี ไปรับเรือที่อเมริกา ผงงูคูลินยักษ์แต่ฝ่าฟันมาอย่างปลอดภัย ด้วยบารมีท่านเจ้าคุณนรฯ...

เรื่องลูกศิษย์ถูกยิงเข้าหัวใจ ๕ นัด แต่กระสุนติดอยู่แค่ใต้ผิวหนัง เพราะเรียกนามท่านเจ้าคุณนรฯ คือ "ธมมวิตุกโก" ให้ช่วย หลวงปู่ย่ำว่า "เวลาเกิดอะไรขึ้น ท่องคำว่า"ธมมวิตุกโก" ไว้นะ ใครมาขอเหรียญท่านเจ้าคุณนรฯ หลวงปู่จะย่ำคำว่า "ธมมวิตุกโก" ให้เขาเหล่านั้น นำไปท่องเสมอ...

พระแก้วมรกต เป็นมิ่งขวัญประจำชีวิตของหลวงปู่ ท่านมีรูปพระแก้วขนาดเล็กติดข้อมือไว้เสมอ เวลานั้นกรมฐาน ก็ให้นำรูปพระแก้วมาเป็นนิมิต ตอนป่วยอยู่โรงพยาบาล หลวงปู่นำรูปพระแก้วไปไว้ที่หัวเตียง กราบไหว้อยู่ทุกวัน...

๔๓

กระโถนข้างธรรมมา@ณี

ใครมีอะไรขัดข้องมา หลวงปู่จะแนะนำให้กับบนานต่อพระแก้วมรกต ของแก่นัน คือ พริกกับเกลือ และไข่ต้มร้อยฟอง ซึ่งมีผู้บนสำเร็จมากต่อมากด้วยกัน ไข่ต้มถ้าไม่กินเอง ก็นำไปให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เป็นอาหารของเด็ก ๆ เหล่านั้นแทน...

"ตอนยังแข็งแรงอยู่ เวลาออกพรรษาแล้ว หลวงปู่จะไปไหว้พระปฐมเจดีย์ พระพุทธชินราช พระพุทธชินสีห์และพระแก้วมรกตทุกปี ถ้าคุณยังบวชอยู่ ควรไปให้ได้ทุกปีนะ..." อาตมารับคำใส่เกล้าและปฏิบัติตามคำสั่งหลวงปู่มาจนทุกวันนี้...

วัดสนามรัตนาวาส เป็นวัดที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์(เจริญ ญาณวรมหาเถระ)พระอุปัชฌาย์ของหลวงปู่สร้างไว้ หลวงปู่จึงบูรณะซ่อมแซมต่อมา จากวัดที่แทบไม่มีอะไรเลย กลายเป็นวัดใหญ่ที่สวยงามที่สุดของจังหวัดระยองไป หลวงปู่ท่านเล่าถึงการสร้างวัดนี้อย่างชื่นชมทุกครั้ง...

ท่านเล่าว่า เงินทุนก้อนแรกมาจากกรจางงานฉลองวันเกิดของท่าน และกลายเป็นงานของท่านที่จะซ่อมจะสร้างไปโดยปริยาย ท่านกล่าวถึงโบสถ์ที่ปูหินอ่อนถึงเพดาน ภูมิสถาปัตย์ด้วยปูนเป็นเปลือกไม้ หลอกตาคนสนิทนึกดูไม่ตีจะนึกว่าเป็นท่อนซุงทุกที...

ท่านว่าทำปูนเปลือกไม้ดีก็แกะไม่ได้ และคนมือบอนก็ไม่มีมาขีดเขียนด้วย กล่าวถึงบานประตู - หน้าต่างโบสถ์ที่เป็นทองเหลือง สลักลายไทยเป็นท้าวจตุโลกบาล "คุณเอ๊ย...ถ้าได้ลงยาเคลือบเงาละก็...สวยอย่างใจเลย..."

เศียรพญานาคที่แกะจากก้อนหินก้อนละ ๔ ตัน เป็นแบบนาค

๔๔

รูปที่ 23

หน้า 43-44

กระโถนข้างธรรมาสรี

ศิลปะของประสาทยินพนมรุ่ง หลวงปู่ลงทูนบุกไปถึงเขาพนมรุ่ง ถ่ายภาพมาละเอียดยิบ จ้างช่างแกะเป็นราวบันไดขึ้นโบสถ์ ไครมา หลวงปู่ก็อดเขาอย่างชื่นชม...

โครงการของหลวงปู่มีอีกมากมาย เช่น ขุดสระน้ำ ปลูกต้นลำพูรอบสระ ทำสวนมะขามหวาน มะม่วงมัน ขนุนพันธุ์ดี เพื่อขายเป็นทุนบูรณะวัด นำเสียดยหลวงปู่มาค่นเงินไปก่อน จึงไม่ให้เห็นความคิดความอ่านของหลวงปู่เป็นรูปธรรมขึ้นมา...

เพื่อนสหธรรมิกที่สนิทสนมกับหลวงปู่เป็นอย่างมาก คือ หลวงปู่ คุรุธรรมชัย แห่งวัดทุ่งหลวง จังหวัดเชียงใหม่ และหลวงปู่ คุรุบาไชยวงศ์ แห่งวัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม จังหวัดลำพูน ทั้งสามองค์รักใคร่ผูกพันกันเหมือนพี่น้องร่วมอุทรเลยทีเดียว...

งานทำบุญวันเกิดของหลวงปู่ทุกปี หลวงปู่คุรุบาทั้งสองต้องมาทำพิธีสืบชะตาต่ออายุให้ พอวันเกิดหลวงปู่ทั้งสองบ้าง ก็ต้องพบหลวงปู่ในงานของท่านเช่นกัน ถ้อยที่ถ้อยอาศัย ไปเยี่ยมเยียนกราบกรานกันอยู่เสมอ...

บรรดาศิษย์ทั้งหลายของหลวงปู่ทั้งสามองค์ ชอบดูหลวงปู่ท่านกราบกรานซึ่งกันและกัน ดูเท่าไรก็ไม่รู้เบื่อ ท่านแสดงความนอบน้อมต่อมตน ช่างนุมนวลชวนมองอะไรปานนั้น กราบแล้วกราบอีก ต่างองค์ต่างยกย่องเคารพในธรรมซึ่งกันและกัน ต่างองค์ต่างสดตัวเป็นผู้น้อยเคารพนับไหว้อีกองค์อย่างนอบน้อมจริงใจ ช่างเป็นภาพประทับใจจริงๆ เห็นแล้วปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง...โอหนอ...คุรุบาอาจารย์ของเรา...

ทุกวันวิสาขบูชา จะเป็นวันที่หลวงปู่แจกรางวัลให้แก่นักเรียน

๔๕

กระโถนข้างธรรมาสรี

ที่เรียนดี ซึ่งท่านทำติดต่อกันมาเป็นสิบๆปี หลวงปู่บอกถึงจุดมุ่งหมายในการแจกรางวัลว่า "คุณค่าของรางวัลไม่ได้อยู่ที่ราคา แต่อยู่ที่ความภูมิใจของเด็ก ๆ เป็นการกระตุ้นให้เขาขยันหมั่นเพียร และเชื่อมั่นว่า คนทำดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน..." สาธุ...

โรงพยาบาลสงฆ์ สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มูลนิธิที่เป็นสาธารณกุศล มักจะได้รับการสนับสนุนจากหลวงปู่เสมอ เป็นเงินบ้าง เป็นสิ่งของบ้าง ผู้ที่มักถูกหลวงปู่ใช้ให้นำของไปก็คือ คุณอรสา ณ ระนอง ศิษย์รักท่านหนึ่งของหลวงปู่...

เกี่ยวกับเงินทองนั้น แม้จะมีไวยาวัจกรจัดการแทน แต่ทุกบาททุกสตางค์ต้องลงบัญชีอย่างละเอียด และออกไปโมทนาบัตรให้ทุกครั้ง และถึงเวลาต้องส่งบัญชีให้หลวงปู่ตรวจสอบเป็นประจำ...

การนับเงินต้องปิดประตูมิดชิดทุกครั้ง พอทราบจำนวนเงินก็เป็นหน้าที่ของฝ่ายการเงิน คำนวณไปฝากธนาคารทันที "เอาเงินไว้กับกู๋มีอันนั้นตาย เดี่ยวโยมเห็นแค่หลวงตาแก่อยู่คนเดียว ขึ้นมาบิบบอเราตายแหง เอาไปเกลี้ยงนะซี..."

หลวงปู่ท่านแทบจะอยู่องค์เดียวมาตลอด ลูกศิษย์ที่มาบวชอยู่กับท่าน แค่ ๑๐ วัน ๑๕ วัน หรือ ๓ เดือน ก็สึกกันหมด เห็นมีหลวงพี่มนตร์นี่แหละ บวชอยู่กับท่านนานกว่าเพื่อน และดูแลหลวงปู่จนถึงวาระสุดท้าย...

ตลอดระยะเวลาหลายปี... อาตมาเคยพบหลวงปู่รับอารมณ์กระแทบเพียงครั้งเดียว ครั้งนั้น...หลวงปู่มอบนาฬิกาข้อมือตั้งพื้น เรือนสูงประมาณ ๒ เมตร ไว้ประจำในอุโบสถของวัดสนามรัตนาวาส

๔๖

รูปที่ 24

หน้า 45-46

กระโถนข้างธรรมมาลีนี

โดยกำหนดสถานที่ตั้งพร้อมเสร็จ ให้ลูกศิษย์นำนาฬิกาไปส่ง แล้วกลับมารายงานผลปฏิบัติด้วย...

ปรากฏว่า เจ้าอาวาสวัดสนามรัตนาวาสายที่ตึ๊งนาฬิกา โดยพลการ พอหลวงปู่ได้อินถึงกับส่งเสียงดังว่า "อะไรวะ...? ทำแบบนี้จะใช้ได้ทีไหนกัน..." ทันใดนั้น หลวงปู่ก็พนมมือไหว้กลางอากาศ กล่าวว่ "แล้วแต่พระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ ท่านเถอะ..." อารมณ์ท่านกลับส่องใสในทันที...

อาตมาได้พบสิ่งมหัศจรรย์ทางจิตนี้กับหูกับคาตนเอง อารมณ์กระตบของหลวงปู่ท่าน พอเกิดปุบท่านรู้ตัวทันที และตัดมันลงอย่างฉับพลัน กลายเป็นกระตบแล้วหล่นอยู่ตรงนั้นเอง **ผู้ที่มิสดิรู้เท่าทันกิเลส ขุดถอนมันจากใจโดยพลันแบบนี้ ต้องทรงสติสมบูรณ์พร้อมขนาดไหน โปรดตรองดูเถิด..!**

สิ่งของต่างๆ ที่หลวงปู่จะมอบแก่ผู้อื่น ล้วนแต่คัดเลือกเอาแต่ของที่ดีที่สุดเท่านั้น เป็นความปลื้มใจของผู้ให้และผู้รับ หลวงปู่กล่าวว่ "เราให้แต่ของที่ดีที่สุด เราจะได้รับแต่ของที่ดีที่สุด ทาสทานกับสหายทานเราไม่เอา ทำทั้งทีมันต้องสามีทาน คนให้ก็ชื่นใจ คนรับก็ชื่นใจ..."

หลวงปู่ก็มีสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ มอบให้เป็นลินน้ำใจ แก่บรรดาศิษย์ที่รับใช้ท่านเสมอ อาตมาเองได้ภาพพุทธรประวัติ พร้อมอัลบั้ม ๑ เล่ม และปากกาหมึกซึม ๑ ด้าม ท่านว่ "ปากกาของคุณเสีมันจางมาก อ่านยาก เอาหมึกซึมนี้ไปใช้ ใช้กับหมึกदानะ จะได้อ่านชัดตาหน่อย..."

คราวที่ป่วยเพราะประสาทรงตัวเสีศูนย์ ต้องใช้ไม้เท้าช่วย

๔๗

กระโถนข้างธรรมมาลีนี

ในการเดิน อาตมาทราบว่ถ้าไปหาหลวงปู่ท่านจะให้ไม้เท้า จึงตะกายจากบ้านแม่เบ็ญที่อยู่ทอง มาถึงกุฏิหลวงปู่ท่านมอบไม้เท้าให้จริงๆ ท่านก็บอกรว่ "ผมให้คุณเป็นที่ระลึก จะได้จำได้ว่าคุณเคยป่วยขนาดไหน เอาไปวัดด้วยนะ ไม่ต้องคืนผมหรอก..."

วิชาความรู้ต่างๆ ที่หลวงปู่เชี่ยวชาญ และทำแล้วเกิดผลเป็นที่เลื่องลือในหมู่ศิษย์ มีการทำ **ดอกบัวธรรมรักษา** ให้หญิงมีครรภ์ ตั้ครรภ์ประทาน เด็กจะคลอดง่าย เจริญฉลาด การสับไม้รักษาโรค การเสกไม้ปักบ้านกันขโมย และคาถาต่าง ๆ...

หลวงปู่เมตตาถ่ายทอดแก่ศิษย์อย่างไม่ปิดบัง อาตมาทดลองนำไปใช้ได้ผลมาก ตัวอย่างเช่น ดอกบัวธรรมรักษา หลานสาวของหมอเพชร (ท.พ.เพชรไพฑูรย์ จันทรชูเชิด) นำหนักแปดปอนด์กว่า สามารถคลอดได้โดยปลอดภัย ทั้งที่หมอสูติเตรียมผ่าตัด เพราะเห็นว่ไม่มีทางคลอดตามปกติได้...

**คาถาสะเคาะกังหรือกระดูกที่ติดคอ** อาตมานำไปช่วยเพื่อนพระที่ถูกกังปลาติดคอมาครึ่งค่อนวัน ทำอย่างไรก็ไม่ออก พอเสกน้ำให้ดื่มแก้วเดียว ไม่ทราบว่หายไปทางไหน **คาถาเรียกเงิน (อีดิน)** ก็มีผลนำอัครรรยมาก...

ปกติแล้ว หลวงปู่ท่านไม่ได้จ้จ้จ้จ้จ้ ส่งสอนศิษย์แบบตรง ๆ มากนัก ส่วนมากท่านจะปฏิบัติตนเป็นตัวอย่าง หากใครดูเป็นรับเป็น จะได้สิ่งต่างๆ จากหลวงปู่อย่างมหาศาล ผู้ที่เห็นแล้ว เอาเป็นแบบอย่างไม่ได้ ก็นับว่ท่านเสีตายมาก...

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงปู่ถูกยุงกัดจนบวมไปทั้งองค์ ผิวขาวๆ ของท่าน

๔๘

รูปที่ 25

หน้า 47-48

กระโถนข้างธรรมมาสน์

มีแต่จุดแดงๆ เต็มไปหมด อาตมาถามว่า ทำไมปล่อยให้ยุงกัดถึงขนาดนี้ ท่านตอบว่า "หมันเข้ในมุ้งลวดมานานแล้ว ปล่อยให้มันกินซะบ้าง..." ความจริงก็คือท่านลืมกุญแจ กลับจากบ้านสายลมแล้ว เข้ากุฏิไม่ได้ เรียกเณรกุฏิใกล้เคียงที่ฝากกุญแจสำรองไว้ก็ไม่ตื่น ท่านต้องนั่งนอกกุฏิให้ยุงกินจนสว่าง..! "ไปแกล้งเขาไว้มาก ถึงเวลาเขาก็มาเอาคืน.." หลวงปู่ว่า..

ครั้งที่หลวงปู่สั่งให้คุณพรทิพย์ คั้นหารอยเท้าท่านเจ้าคุณนรฯ ที่ท่านมีอยู่จำนวนหนึ่ง อาตมาก็ช่วยหาด้วย คุณพรทิพย์พรอยเท้าหลวงปู่ท่านให้เป็นรางวัลคนละ ๑ ผืน ส่วนอาตมาพบแผ่นทองคำ มีน้ำหนักถึง ๓ บาท ราคาที่เขียนติดของแผ่นทองคำ คือบาทละ ๕๐๐ บาท..!

อาตมากราบเรียนให้หลวงปู่ทราบ ว่า แผ่นทองแบบนี้แหละที่ "หลวงพ่อ" ท่านใช้ทำตะกรุดมหาสะทอน ตะกรุดนี้มีอานุภาพ คือใครทำผิดคิดร้ายกับเจ้าของตะกรุด ผลนั้นจะย้อนกลับไปเป็นรอยเท้าพันทวี โดยที่เจ้าของไม่ต้องทำอะไรเลย..!

หลวงปู่ทราบดังนั้น จึงมอบหมายให้อาตมานำแผ่นทองไปกราบเท้าขออนุญาต "หลวงพ่อ" ขอความกรุณาทำตะกรุดให้ด้วย "หลวงพ่อ" ซึ่งกำลังป่วยอยู่ พอทราบเจตนาของหลวงปู่ ท่านก็รับทำด้วยความเต็มใจ...

จากการตรวจตรางานหนัก เป็นเหตุให้สภาพสังขารของหลวงปู่ทรุดโทรมลง พอไปกระทบอากาศร้อนจัดที่ระยอง จากการไปตรวจงานที่วัดสนามรัตนवास หลวงปู่ก็ป่วยหนัก จนต้องเข้าโรงพยาบาลซ่อม

๕๙

กระโถนข้างธรรมมาสน์

เครื่องกันใหม่...

พล.ร.ท.บรรยงก์ ฉาวรามร อดีตเจ้ากรมแพทย์ทหารเรือ ผู้เป็นหมอประจำองค์หลวงปู่ เป็นผู้ติดต่อง่วงเต็นท์ทุกอย่าง จนหลวงปู่ได้เข้าอยู่ในตึกพิเศษ ๕ และท่านเจ้ากรมแพทย์ทหารเรือในขณะนั้น คือ พล.ร.ท.พนิต ศรียากย์ ได้อำนวยความสะดวกแก่หลวงปู่ทุกประการ...

อาตมาขอลา "หลวงพ่อ" มาเฝ้าใช้หลวงปู่ ดูเหมือนหลวงปู่จะทราบวาระของท่าน ทั้งที่นอนอยู่บนเตียง ก็ยังสอนให้อาตมาเขียนอักษรขอม และถ่ายทอดวิชาเสกดอกบัว และเสกไม้กันขโมยให้ นับเป็นการเรียนวิชาในสถานที่ที่คิดไม่ถึงมาก่อน...

ตอนที่ผู้สร้างเหรียญของหลวงปู่ อาตมาก็แน่ใจว่า หลวงปู่จะไปแล้ว เพราะเห็นมากต้อมาก ที่พระดังๆ ท่าน พอมีรูปแทนองค์ ก็ทิ้งขันธไปตามๆ กัน พอหลวงปู่ถ่ายทอดวิชาให้อาตมาก็ยังแน่ใจเลยขยี้กริชาลับไม้รักษาโรคเอาไว้ เพราะกลัวว่าถ้าเรียนหมด ท่านจะไปเลย ผลสุดท้ายท่านก็ไป ทั้งๆ ที่ยังไม่สอนให้มันแหละ..!

หลวงปู่ถึงป่วยก็ยังร่ายอารมณฺ์ขึ้น เป็นที่ชื่นชอบของบรรดาพยาบาลเป็นอย่างดี ทุกเช้า ร.อ.หญิงหยัทยา ศิริรัตน์ จะพาน้อง ๆ พยาบาลชาย - หญิง มากกราบขอพรหลวงปู่ทุกวัน และนำอาหารมาเลี้ยงอยู่บ่อย ๆ...

คุณรุ่งเรือง คุณอุกฤษฏ์ และหมอเพชร ผลัดกันมานอนเฝ้าหลวงปู่ เป็นการเบาแรงของอาตมาไปมาก หลวงปู่ท่านย้ายอยู่เสมอว่า "การพยาบาลกัญไช้ เหมือนอุปฐากพระพุทธเจ้า" แต่อาตมาคิดว่าป่าดงดาหุดถูก ว่าพวกเราชาติก่อนเป็นหนี้หลวงปู่ ชาตินี้

๕๐

รูปที่ 26

หน้า 49-50

กระโถนเจ้ากรรมมาอัน

ชาตินี้เลยต้องตามมาใช้หนี้มากกว่า..!

หลวงปู่ให้อาวาสว่า ยามป่วยอย่าทำตัวเป็นคนไข้แบบแย่งๆ เอา แต่คร่ำครวญถึงอาการของตน ให้เชื่อหมอและให้ความร่วมมือกับ หมอทุกวิถีทาง เพื่อเราเองจะได้หายป่วยโดยเร็ว ถ้ากำลังใจเข้มแข็ง อาการของโรคก็น้อยลง...

อารมณ์ขื่นยามป่วยของหลวงปู่มีมากมาย เวลาอาตมาสงวนน้ำให้ ท่าน พอรวดน้ำ ท่านก็ว่า "นะโมโตเร็ว ๆ นะโมโตเร็ว ๆ..." เหมือนกับ ตอนอาบน้ำให้เด็ก หลวงปู่ท่านว่า "ก็คุณเล่นจับผมอาบเป็นไอหนูไปเลย มันก็ต้องว่าคาถาให้โตเร็ว ๆ บ้างซิ..."

พออุ้มท่านขึ้นเตียง ห่มผ้าให้ ท่านให้เอาผ้าขนหนูหมอก ๑ ผืน ห่มเท้า ๑ ผืน หลวงปู่บอกว่า "ผืนบนกันปอด จะได้ไม่ไอ ส่วนผืนล่าง กันไป" อาตมาถึงกับปล่อยหัวเราะพรีตอกมาจากชนิดเบรคไม่อยู่...

ถึงวันโกน อาตมาปลงผมให้หลวงปู่ โดยใช้ใบมีดโกนหวดแบบ ใบคู่ เป็นการแก้ขัดที่ไม่ได้ติดมีดโกนมา ทำให้ปลงผมได้ช้ามาก หลวงปู่ ท่านก็ให้กำลังใจว่า "...เฮ้อ..เพียรเถอะนะพ่อเพียร..." แล้วเล่าให้ ฟังว่า...

มีชายติดมีดคนหนึ่ง ไปขโมยผลไม้แล้วถูกเจ้าของจับได้ พอทราบ ว่าจะขโมยไปขายเอาเงินซื้อมีด เจ้าของสวนก็ยกต้นหมากให้ ๑ ต้น มีข้อแม้ว่าต้องเก็บเอง ชายขี้ยาแกอยากมีเงินหมดเรียวยอดแรงป็นขึ้น ไปไม่ไหว...

แกเลยเอามีดพับเล็กๆ ที่ติดตัวมา ค่อยๆ พันต้นหมาก หวังจะ ให้ล้ม จะได้เก็บผลไปขาย ปากก็ร้องเพลงให้กำลังใจตัวเองว่า

๕๑

กระโถนเจ้ากรรมมาอัน

"เพียรเถอะนะพ่อเพียร ไม่งั้นเจียนตาย..." การปลงผมคราวนั้น ใช้เวลาเกือบชั่วโมง เพราะมีวัดหยุดหัวเราะกัน...

อาตมา คุณรุ่งเรื่อง คุณพรทิพย์ หมอเพชร พี่มุกดา มาลินี และ สุมาลี จัดเป็นคนไข้โชคดีที่สุดในโลก เพราะหลวงปู่พิมพ์รอยเท้า ท่านให้ไว้บูชาคนละ ๑ ผืน พร้อมกับกำชับว่า "อย่าบอกคนอื่นเขียนะ เดี่ยวหลวงปู่เดือดร้อน..."

หลังจากมอบรอยเท้าไว้บูชาไม่นาน หลวงปู่ท่านก็ถึงขันธ ไปเสวยอมตสุขบนแดนนิพพาน ผู้ใดที่ได้พบได้เห็นหลวงปู่ นับว่าโชคดี กว่าใคร เพราะนี่ออกทันทีว่า หลวงปู่เมตตาต่อคนอย่างไรบ้าง...

"ขันธห้าตาย หลวงปู่ไม่ตาย" นี่ขื่นยามได้ก็ปรากฏภาพ หลวงปู่ขึ้นเด่นชัด เป็นการทรงสังขานุสติเต็มระดับ โดยไม่ต้องเสีย เวลาภาวนาใดๆ ทั้งสิ้น บารมีของหลวงปู่ยังคงตามปกเกิดเกล้า เหล่าศิษย์อยู่เสมอ...

คุณความดีของหลวงปู่ บรรยายเท่าไรก็ไม่วันหมดสิ้น เป็น "สังฆะ อัมปมาโล" อย่างแท้จริง เป็นปูชนียบุคคลที่กราบไหว้ได้ทั้ง กายทั้งใจ สาธุ...ธรรมใดที่หลวงปู่รู้แจ้งเห็นจริงแล้ว ขอลูกทั้ง หลายรู้เห็นธรรมนั้นในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเกิด...

๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมปญโญ

๕๒

รูปที่ 27

หน้า 51-52

สนทนากับพระเล็ก สุธรรมปญโญ

เดือนมิถุนายน ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ( มีผู้ถวายผู้พร้อมยารักษาโรค )

ตอบ : อยากมีอานิสงส์แบบพระพากุลเถระไหม? ท่านบอกว่าตลอดชีวิต แม้แต่ลมอที่จะฉ่นเพื่อรักษาโรคสักชิ้นหนึ่งก็ไม่เคย ท่านเป็นผู้เอ็ดทศคะ คือเป็นผู้เลิศในทางไม่มีโรคเลยหรือมีโรคน้อย แต่นั่นท่านไม่ได้ถวายยาณะ ถ้ายาน่าจะเจ๊งกว่านั้น ของท่านในอดีตท่านเคยสร้างส้วมถวายพระ ไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐจริงๆ ใช่ไหม อะโรคยาประระมา ลามา พระพากุลเถระ ชื่อพากุละ แปลว่าจากตระกูลสุตระกูลวันที่ท่านตลอด พี่เลี้ยงเอาไปล้างตัวที่แม่น้ำ ปลาใหญ่อุบุดมเดียวไปเลย

ถาม : เอาการินไหมคะ ?

ตอบ : เสร็จแล้วกลายเป็นว่าปลาตัวนั้นไปโดนจับได้ที่เมืองหนึ่ง คนใช้เศรษฐีเห็นปลามันตัวใหญ่ อ้วนน้ำหนักจึงเลย ซื้อไปให้เจ้านายคิดว่า พอจะเอาปลามากิน ผ่าท้องออกมา เด็กดินกระแต่วๆ อยู่ในท้อง ไม่น่าจะเป็นไปได้ระยะเวลาจากเมืองหนึ่งถึงเมืองหนึ่ง กว่าจะขายนี้หลายวันนา แต่ว่าเรื่องของบุญรักษาก็อยู่ได้ เศรษฐีเมืองนั้นก็บังเอิญไม่มีลูก โห.. เห็นเข้า เทวดาประทานมา แก่กับกันยกใหญ่ พอข่าวรัวกลับมาถึงเมืองเดิม ทางด้านนี้ยกพลพลโยธาไปเอาลูกคืน ก็อ้างเหตุอ้างผลว่าปลาชนิดนั้นอุบุดมไป ทางนี้ก็ไม่เชื่อ ภูผ่าท้องปลามาได้ก็ต้องเป็นลูกๆ ก็ทะเลาะกัน พระราชาท่านก็เลยต้องตัดสิน ผลัดกันเลี้ยงคนละ ๓ เดือน ท่านก็เลยชื่อพากุละ จากตระกูลสุตระกูล

๕๓

กระโถนต่างธรรมาสี

ถาม : ขอความเมตตาหลวงพี่ช่วยไขปัญหา ผมฟังเทพหลวงพ่อยะ ได้อินว่า ท่านแม่ ท่านย่า ผมก็มีความเคารพในท่าน แต่ไม่รู้จักเลย ?

ตอบ : ที่ท่านเรียกท่านแม่ ท่านย่า จริงๆ ก็เคยเป็นแม่ เป็นย่ามาจริงๆ อย่างท่านปู่ท่านย่า หมายถึง ท่านปู่พระอินทร์ ท่านย่าที่เป็นชายาของพระอินทร์ ท่านปู่ท่านย่าที่เป็นพระอินทร์นี้ ในอดีตสมัยเชียงแสน เคยเป็นพ่อเป็นแม่ของหลวงพ่อยุ่ ท่านปู่คือพระเจ้าพังคราช ท่านย่าก็คือพระนางพังคราณี ส่วนท่านแม่เกิดเป็นคู่บารมีหลวงพ้อมานานเหลือเกิน ชื่อท่านก็คือ พระณเวดีศรีโสภาค แต่ว่าหลวงพ่อยุ่เรียกสั้นๆ ว่าแม่ศรี ส่วนท่านแม่เหล็ก ก็พี่ชายพวกเราเองปัจจุบันท่านรับตำแหน่งเป็นพระนารายณ์ นอกจากมีอาชีพเป็นพระนารายณ์ให้พวกอินคูดกราบไหว้บูชา ก็อำนวยความสะดวกให้เขาแล้ว ยังรับหน้าที่เฝ้าปากทางเข้า จุฬามณีด้วย

ถาม : ผมเคยฟังข่าวที่เขาจับโต๊ะพนันบอลแล้วก็ถูกยิง เอะระเบิดมาขวางที่บ้าน ลูกเมียเสียกำลังใจหมด ฟังแล้วสงสาร ?

ตอบ : ของอย่างนี้ถ้าไม่มีกำลังใจขนาดท่านอิตเลอร์เอาไม่อยู่หรือกอดมาเองบางที่ยังคิดบ้าง บอๆ อยู่ในใจคนเดียวเลย ถ้าไม่ใช่พระคงสนุกน่าดู ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรระบบมันไม่ดี เราจะทำให้คนรุ่นใหม่เป็นคนที่ขึ้นมาไม่ยากจะตีอีก นักเรียนนายร้อยมีเหมือนกัน มีตั้งแต่ขั้นตอนของการโกงข้อสอบ ประเภทซื้อข้อสอบให้คนสอบแทน แต่ว่าสำคัญตรงว่าคุณผ่านข้อเขียนได้หรือเปล่า ถ้าผ่านข้อเขียนได้ และถ้ากลัวว่าทดสอบร่างกายไม่ผ่านตอนนี้แหละที่สารพัดจะโกงกันเลย สมัยที่อาตมาเป็นแก่นักเรียนนายสิบแค้นนี้ยังโกงน้ำหนักตัวกันเลย ซึ่งดูตุ๋นแล้ว

๕๔

รูปที่ 28

หน้า 53-54

กระโถนช่างกรรมศาสตร์

ก็เป็นลูกนายทหารดีๆ นี่เอง สูงประมาณ ๑๕๕ ซม. ถามว่าเอ็งผ่านมาได้ยังไง? มันบอกว่มาถึงเวลาก็เขย่งตัวขึ้นไปหน่อย เขาไม่ว่าหรอก แล้วน้ำหนักตัวล่ะ? มันบอกว่กำลังลูกเหล็กไป ๒ ลูก มันเอาของมันจนได้เสร็จแล้วก็สมน้ำหนักเพราะว่าหัวแถวคุณเคลปะชัย บำรุงกิจ เขาเรียก ไอ้ยักษ์ สูงจนไหนบาร์ไม่ได้ นึกออกไหมบาร์มาตรฐาน ที่ทหารเขา ไหนกัน จับเอาคางเขยแล้วนึกว่ามีสูงแค่ไหน สูงเกือบ ๒ เมตรเต็มๆ ในขณะที่เดียวกันท้ายแถวที่สูงประมาณ ๑๕๐ ซม. พอถึงเวลาเขาเรียก หน้ากระดานแถวเดียวเปิดระยะ คือต้องเข้าแถวเดี่ยวยาวไปเลยแล้วเอามือยันบ่าอีกคนเอาไว้ คือเปิดระยะแล้วมันจะยาวแค่ไหน แต่ไอ้ลูกทหารวิ่งแทบตายเพราะว่ามันอยู่ท้ายแถว ครูฝึกหันหน้าชี้มือไปด้านไหน มันก็ต้องเล็งไว้แล้วว่าท้ายแถวอยู่ไหนแล้วก็ควมุ่นตลบไปเลย เพราะว่าเขาจะนับเลยว่กี่วินาที ถ้าตั้งแถวไม่เสร็จก็จะโดนลงโทษพร้อมกัน ส่วน ไอ้ยักษ์หัวแถวแทนที่จะได้ออกกำลังบ้าง...เปล่าหรอก มีหน้าที่อย่างเดียวคือยืนห่างครูฝึกไม่เกิน ๖ ก้าว ตั้งหัวแถวไว้ มันก็สมควรอยู่หรอก ตอนนั้นมี นฤทธิ คงอยู่. บุญลือ พวงมาลัย. สุรสิทธิ์ ด้านบางภูมิ ๓-๔ คนนี้ลูกทหารทั้งนั้น เฉพาะนฤทธิเขาเรียกว่ไอ้จิ้งหรีดคือทั้งเล็กทั้งผอม คิดดูมันกำลังลูกเหล็กเข้าไป ๒ ลูก น้ำหนักยังไม่พอเสียด้วยซ้ำไป

ถาม : แต่ก่อนผมก็เคยไปสอบ คือชื่อเขียนก็ผ่าน เวลาวิ่งเขาได้ที่ ๓ เราได้ที่ ๒ แต่แล้วไปๆ มาๆ เราก็ได้สำรอง ?

ตอบ : มันจะมีของมันอยู่ ถึงเวลาพวกเส้นพวกสายจะเสียบและเบียดเราวิ่งไป

กระโถนช่างกรรมศาสตร์

ถาม : .....  
 ตอบ : ก็มี บอกแล้วเมืองไทยมีทุกรูปแบบ มีเพื่อนร่วมรุ่นอยู่คนหนึ่งเรียนตั้งแต่ประถมมาด้วยกันชื่อสังวาลย์ แยมสาราญ แล้วเปลี่ยนชื่อเป็นเจษฎาภรณ์ ในชั่วโมงอาวุธศึกษาเขามีปืนประจำตัวของใครของมัน ปรับดีแล้วก็เข้าแนวยิง เจ้าสาราญตะบันไปเรื่อยร้อยแล้วประเภทว่า ๓ ชุด ๔ นัด เป่าว่างชนิดที่เขาเรียกว่าเป้าสะอาดไม่มีติดสักนัดเลย เขาเลยให้ลองยิงอีกก็ไม่มีสักกระนัดหนึ่ง เราดูปืนมันก็ดีให้คนอื่นยิงมันก็ดี ปรากฏว่ามาส่งเกตอีกที่ว่าดอเสาทีอยู่เอียงๆกับเป้าลงต่ำลงไปเอียงซ้ายไปประมาณสัก ๕๐ ซม.แล้วต่ำลงไปเกือบเมตรครึ่งเสานั้นพวุนทั้งเสาเลยแสดงว่ายิงแม่นยำมาก แต่ตาเอียงขนาดนั้นแล้วเข้าไปได้อย่างไร ผ่านตรวจโรคไปได้ยังไงถ้ามันไม่ยึดเงินนะ

ถาม : ผมสมัยเป็น ร.ด. ได้ที่ ๒ ?  
 ตอบ : อันนั้นไม่มีประโยชน์เพราะว่าถ้าหากของนักเรียนเขาจะตรวจรู้ว่ที่กระสุนปืนมันจะกลม คมมากเลยขอบมันนะ ดินสอขอบมันจะเย็นเห็นๆ อยู่ ยกเว้นว่เขาแกล้งทำเป็นไม่รู้

ถาม : .....  
 ตอบ : ดูคนรุ่นนี้แล้วกลัวแทนเขา จะเรียกว่กยศูปฏิฐานญาณได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะว่าญาณตัวนี้จะพิจารณาว่าโลกนี้เป็นภัยอันน่ากลัวอย่างยิ่ง มันน่ากลัวตรงไหนว่ใหม่? อันดับแรกอาศัยเครื่องมือเครื่องใช้อะไรต่างๆ มากจนเกินไป จนกระทั่งเสื่อมสมรรถภาพไปเลย โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์ สังเกตว่เด็กสมัยนี้ลายมือห่วยแตกมาก มันพิมพ์แต่คอมพิวเตอร์มากไปจนกระทั่งลายมือตัวเองไม่ได้ใช้ อันดับที่๒

กระโถนช่างธรรมมาลี

ก็คือข้อมูลต่าง ๆ เราจะค้นหาจากคอมพิวเตอร์โดยตัวเอง ไม่ได้จำ พอถึงเวลาถ้าคอมฯ เจ๊งก็จะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในหัวตัวเองเลย และอันดับต่อไปพวกเครื่องอำนวยความสะดวกของเขาทุกอย่างก็ล้าแล้ว แต่ทั้งไฟฟ้า ถ้าไฟดับเจ้าพวกนี้ตายก่อน แล้วระบบข้าวของที่เงินผ่อนทุกประเภทมันเอาเงินในอนาคตมาใช้ หลอกล่อให้เราซื้อโดยยื่นเงื่อนไขที่ล่อใจมากๆ ถ้าหากว่าคนไม่มีสติสัมปชัญญะโดนแรงโฆษณาโดยการชวนเชื่อจนเกิดความต้องการปลอมขึ้นมา คือว่ารู้สึกว่ามันจำเป็นจริงๆ ที่จริงแล้วไม่จำเป็น ก็จะต้องไปตวงไปช้อนอะไรกัน มันเป็นการเอาเงินในอนาคตมาใช้ ทั้งนี้ที่ท่าแปลว่าผูกขาเป็นทาส เขาเป็นเวลา ๓ เดือน ๖ เดือน ๑ ปี ๓ ปี ๕ ปีข้างหน้า เงินที่หามาได้จะกลายเป็นของคนอื่นเขาไม่ใช่ของตัวเองแล้ว ยิ่งบัตรเครดิตยิ่งใหญ่เลยเพราะว่ามันใช้โดยไม่เห็นตัวเงิน กว่าที่รู้ตัวก็เข้าไปหาใครก็ไม่รู้ยั้งปัจจุบันเขายื่นเงื่อนไข ดอกเบี้ย ๐% ไซ้ใหม่? แต่ว่าบรรทัดสุดท้ายของสัญญา เขจะมีว่าเราจะเปลี่ยนแปลงดอกเบี้ยได้ตามใจของเขา ไม่ใช่ตามใจเรา เพราะฉะนั้นต่อไปมันขึ้นไปๆ ก็เสร็จอีก และบัตรเครดิตเครดิตร้ายที่สุดคือมันเอาเงินของเราให้เรากู เราต้องมีเงินสำรองในธนาคารเพียงพอมันถึงออกบัตรเครดิตให้เรา แล้วในหนังสือสัญญาจะบอกเอาไว้เลยว่าวันที่ท่านเป็นสมาชิกของเรา จะสำรองไว้ให้ท่านอย่างสมัยก่อนบัตรทองอเมริกันอีกเพอร์ซันนี่คือเอาตมาให้เป็นสมาชิก ทั้งนี้ที่ท่านเป็นสมาชิกของเรา จะสำรองเงินไว้ให้ท่าน ๒๐๐,๐๐๐ บาท จะไม่คิดดอกเบี้ยจนกว่าวันแรกที่ท่านใช้บัตร เรามานั่งดู อ้าว..แล้วเงินของเราที่มีทำไมไม่เอาเงินของเรามาให้เราใช้ล่ะ เลยกลายเป็นว่าเอาเงิน

๕๗

กระโถนช่างธรรมมาลี

ของเรามาให้เรากู คือเราต้องมีเงินประกันอยู่ถึงจะยอมออกบัตรให้เรา เงินเราก็มีบัญชีอยู่แต่ไม่เอาเงินที่บัญชีอยู่มาให้เราใช้ แล้วเก็บค่าอำนวยความสะดวกไปเหมือนบัตรเครดิตเอ็ม มันไม่ใช่ แต่ว่าเอาเงินตัวนี้มาให้เรากู ทั้งนี้ที่เราบัตรเครดิตก็คิดดอกเบี้ยเราเดี่ยวนั้นเลย เรายังแต่เสียกับเสีย ได้อย่างเดียวคือความสะดวก อันนี้ลองมาคิดถึงว่าโลกข้างหน้าที่จะพาให้คนมาเป็นหนี้ตั้งแต่ยังไม่ทันจะรู้เรื่องอะไร แล้วก็จะมีแต่การอาศัยเครื่องมือต่างๆ อำนวยความสะดวกให้ แล้วลองคิดว่าคนเรามันจะเหลืออะไร ? คงหาตัวคนของตัวเองไม่เจอแล้วก็ร่อนเร่อยู่กับมัน ปัจจุบันนี้เด็ก ๆ สมารถล้มมากเลยเพราะว่าติดโทรศัพท์กดปุ่มเปลี่ยนไปเรื่อยโดยใช้รีโมทคอนโทรล เพราะฉะนั้นความทรงจำหรือสมาธิของเขาจะเป็นชิ้นๆ เหมือนตัวต่อจิ๊กซอว์อะไรอย่างนั้น ไม่สามารถที่จะรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ความจำและสมาธิของเขาไม่ได้ปักมันอยู่กับเรื่องเดียว เพราะฉะนั้นเด็กสมัยนี้สมาธิสั้นมาก คอยเรื่องหนึ่งยังไม่ทันได้ครึ่งมันก็เปลี่ยนไป ๓ เรื่องแล้ว เมื่อมองตรงจุดนี้แล้วเราเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก คนอื่นๆ กลัวหรือเปล่าก็ไม่รู้แต่เอาตมาเห็นว่ามีหน้ากลัวจริงๆ ก็เลยคิดว่ากฤษฎานฎานนี้ เห็นเป็นโทษเป็นภัย เป็นสิ่งที่น่ากลัวน่าจะดูในลักษณะนี้ ลองดูบ้างแล้วอะไรจะเกิดขึ้นถ้าอยู่ๆ เกิดพายุสุริยะขึ้นมาเป็นประเภทพายุแม่เหล็ก ลบข้อมูลเกลี้ยงไปเลย คอมพิวเตอร์ทุกตัวเตียงพร้อมกัน โลกทั้งโลกจะโปรอดไหม? เอาตมาซื้อพิมพ์ดีดไปนั่งตีตปอกแป๊กๆ แล้วท่านกอล์ฟก็ว่าอาจารย์จะซื้อคอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ขนาดไหนก็มีปัญหาซื้อ ทำไมเอาพิมพ์ดีดเก้งก้างมากเลยพิมพ์ดีดไฟฟ้าก็ไม่เอา เลยบอกว่าแล้วถ้าไฟดับละมีพิมพ์ดีดไว้รับล่า

๕๘

รูปที่ 30

หน้า 57-58

กระโถนช่างธรรมมาลี

แต่กูพิมพ์ได้ แต่ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้ว่าเราชาวโลกหรือเปล่า ? ไฟฟ้าดับ คุณทำได้ไหมล่ะ? คุณมีคอมพิวเตอร์ แล้วพิมพ์ตีตอาตมาพิมพ์ได้ ถึงไม่มีพิมพ์ตีก็เขียนเอาได้

การถือมงกุฎขึ้นข่าเป็นวิสัยของปุถุชน อย่างที่โบราณบอกไว้ว่า ตื่นหัวตื่นควายพองรังได้ ตื่นคนรังไม่ไหว อันนี้พระพุทธรเจ้าท่านบอกไว้ว่าบุคคลที่เริ่มเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันจะไม่ถือมงกุฎขึ้นข่า คือกำลังใจเขากำลังกับพระรัตนตรัยที่เป็นคุณพระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ จริงๆ จะยึดในตัวธรรมะ ยึดในตัวคุณพระรัตนตรัยที่เป็น ส่วนของนามธรรม จะไม่ยึดตัวบุคคล ตัวบุคคลท่านก็ให้ความเคารพบูชากราบไหว้บูชาตามปกติ แบบเดียวกับหลวงพ่อดำทำฆ้อง ท่านถึงเวลาท่านบอกว่าพระองค์นี้ดีพระองค์นี้ดีให้ไปหา ไปกราบไปทำบุญไปขออรรถของท่านมา แต่จริงๆ ยังยึดหลวงพ่อดำเป็นหลักแน่นแน่น อยู่ในใจของเรา ไม่ได้ไหลตามเขาไป การถือมงกุฎนี้มันก็แยเหมือนกัน ไม่ก็วันก่อนแหไปขอหอยแม่พวงกันชะงะจนผืนนอนหลับหรือเปล่าก็ไม่รู้ นั่นแหละตื่นข่าคนตายไปตั้งนานแล้ว การตื่นข่ามีทั้งดีและไม่ดีคือถ้าเข้าไปในสถานที่ดีที่ถูกต้องมันก็เป็นคุณแก่ตัวเขา ถ้าไปในสถานที่เขา หลอกหลวงหวังจะเอาประโยชน์จะเอาอะไรจะพลอยเสียไปเลย...ลำบาก

ถาม : เหมือนคนสมัยนี้คนเขากำลังมีคนรุ่นใหม่ไฟแรงและแสวงหาสิ่งที่จะอยากยึดเหนี่ยวสะเปะสะปะ เขาไม่รู้จะไปทางไหนดีแต่เขาเห็นมีใครบอกอะไรเขาก็รีบไป อยากจะพบอยากจะทำอะไรจะยึดอะไรหรือเปล่า ?

ตอบ : บางที่เหมือนอย่างกับไปตู่สมบัตินิพพานคนนั้นรวบ

๕๙

กระโถนช่างธรรมมาลี

เท่านั้นคนนี้รวบเท่านั้น มีสมบัติอย่างนั้นสมบัติอย่างนี้ ไปชื่นชมกับเขา แต่ถ้าตัวเองไม่ตั้งหน้าตั้งตาทำให้ตัวเองมีสมบัตินั้นขึ้นมา ประโยชน์นั้นก็น้อยเต็มที สำคัญอยู่ตรงที่ว่าตัวเองเมื่อไปดูไปรู้ไปเห็นแล้ว ยึดเอาปฏิบัติมาปฏิบัติเพื่อให้ตัวเองมีสมบัติเช่นนั้นบ้างหรือเปล่า ? ไปเฉยๆ ประโยชน์มันน้อย ไปแต่ไปตื่นตื่นว่าเขารวยจึงเลย

ถาม : ช่วงนี้เห็นว่าที่อินเดียเขาอพยพกัน ?

ตอบ : ปล่อยมันแหละ

ถาม : อันนี้คือหนึ่งในสงครามใหญ่หรือเปล่าคะ ?

ตอบ : มันมีส่วนด้วยกันทั้งนั้น แรกๆ จะเป็นจุด แต่พอนานๆ ไป ต่างคนต่างมีพวกมันก็เริ่มขยายตัว

ถาม : ก็คือมองๆ แต่อิสราเอล ที่ไหนได้กลายเป็นอินเดีย ?

ตอบ : ไม่ต้องไปกังวลมากหรอกจะ ยังไงๆ เขาก็ยื้อกันสุดชีวิต อยู่แล้วแหละ เพราะว่าถ้าพันเมษายนปีหน้าไปได้ ภาวะสงครามใหญ่ จะไม่มี มันพ้นเกณฑ์ไปแล้ว ตอนแรกสงสัยว่าเกณฑ์จะเกิดสงครามใหญ่ ตั้ง ๓ ปี ๔ ปีมาแล้ว ทำไมยังไม่เกิดสักที กว่าจะรู้ว่ายุคโลบายก็คือว่า ถ้าสามารถตั้งถ่วงจนกระทั่งเลยเวลา มันจะไม่เกิดอีก เพิ่งจะมาเข้าใจเอาตอนนี้เอง

ถาม : แล้วอย่างนี้พุทธท่านายจริงๆ แล้วเพื่อที่จะ... ?

ตอบ : นี่ก็มีมือพระองค์อีกแหละ เพื่อที่จะช่วยกันยื้อให้มันผ่านไป

ถาม : ที่ผ่านมาก็คือขึ้นอยู่กับการยื้อ ?

ตอบ : พยายามดึงเกมให้พันเวลาไปเหมือนกับให้มันสิ้นอายุรัฐบาล ถึงเวลาสิ้นอายุรัฐบาลนี้ก็จะไม่มีสิทธิ์จะนั่งเสวยสุขอยู่อีก ก็ไปให้พันหน้า

๖๐

รูปที่ 31

หน้า 59-60

กระโถนช่างกรรมมาลี

เราทำใหม่ ลักษณะเรื่องของกรรมก็เหมือนกัน ถ้ามันพ้นวาระ  
พ้นเวลากรรมรอบใหม่ เป็นอันว่าตอนนี้ช่วงนี้ก็พ้นไป

ถาม : มีใช้ว่าต้องเกิดก็ต้องเกิด สามารถจะ... ?

ตอบ : สิ่งที่มาแลกเปลี่ยนถ้ามีน้ำหนักเพียงพอก็ได้จะ

ถาม : อย่างนี้อาจต้องขึ้นอยู่กับใครอย่างนั้นหรือคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่จะ อยู่ที่พวกเราต้องทำความดีให้มากๆ เอาความดี  
มาแลกเปลี่ยนเมื่อเอาความดีมาแลกเปลี่ยนบุญที่สูงถึงแม้จะทำน้อย  
แต่กำลังสูงมีค่าเหมือนกับเพชร เอาไปแลกสิ่งต่างก็ได้เป็นเข่ง

ถาม : ต้องทำความดี ?

ตอบ : ปัจจุบันนี้มันไม่ค่อยได้ทำ ไหลตามกระแสบอลไปหมด

ถาม : มีคนหนึ่งสมาธิแล้วเห็นเป็นเงาต่างๆ ?

ตอบ : พวกนั้นเป็นกำลังฝ่ายอกุศล ฝ่ายไม่ดี คือพลังงานที่เราทำ ไม่ว่าจะ  
จะเป็นดีหรือเป็นชั่วไม่ได้สูญหายไปไหน มันสะสมตัวของมันอยู่ในเมื่อ  
สะสมตัวพอมากเข้าๆ ถึงวาระถึงเวลาก็แสดงผล ถ้าหากพวกอยู่ต่าง  
จังหวัดเข้ากรุงเทพฯ มาถึงสังเกตได้ชัดเลย ต่างจังหวัดเรื่องรัก โลภ โกรธ  
หลงยังเบาว่าน้อยกว่า พอทรงอารมณ์ดีๆ มาอยู่กรุงเทพฯ พักเดียว  
โดนเบียดค้ำค้ำไม่เป็นท่าเลย คือลักษณะอย่างนี้กำลังงานส่วนนี้  
ก็จะคอยชำเค็มบุคคลที่รัก โลภ โกรธ หลง อยู่แล้วให้เป็นยิ่ง ๆ ขึ้นไป  
ขณะเดียวกันก็จะคอยทำให้พวกที่เขาทรงอารมณ์เอาไว้แล้วดี ๆ  
แต่ว่ายังไม่มั่นคงฟังได้ คราวนี้คนทั่วไปถ้าอยู่ในศีลในธรรม รักชั่ว  
กลัวบาป มีทริโอตบปะ ก็ไม่มีปัญหาเท่าไร แต่ถ้าไปเจอพระระดับ  
ผู้นำประเทศให้ผลต่อคนทั้งประเทศหรือคนทั้งโลกได้ ขณะเดียวกัน

๖๑

กระโถนช่างกรรมมาลี

ว่าบังเอิญพลังงานส่วนนี้ชักนำให้เขาขาดสติสัมปชัญญะ เกิดก่อ  
สงครามขึ้นมามันจะเป็นเรื่องที่น่ากลัว

ถาม : ตอนที่เคยฟังตอนเกิดสงครามโลก แม่ซีจันทร์เพ็ญ นกยูง นิ่งแล้ว  
เป็นอานุภาพเป็นไปได้ไหมคะ ?

ตอบ : มีส่วนที่เป็นไปได้ เพราะว่าอย่างที่ท่านบอกไว้ว่าถ้าวาระ  
สงครามจริงๆ บรรดาผู้ที่มีฤทธิ์ มีอภิญญา ไม่ว่าจะเป็พระหรือว่า  
ฆราวาส ถึงเวลาต้องเป็นที่พึ่งของคนในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบ คือใน  
เขตที่ตัวเองอยู่ อย่างน้อยๆ ก็เป็นที่พึ่งเขาต้องให้ความปลอดภัย ถ้า  
อย่างพระถ้าโยมไม่ปลอดภัย ใครจะใส่บาตรให้กินล่ะ เลยกลายเป็นว่าถึง  
เวลาถึงวาระนี้มันจะร้องไห้หาใคร เดียวเขาก็โผล่มาเอง ได้แต่ภาวนา  
ว่าภายใน ๒ เดือนนี้ให้มันพ้นๆ ไปเหอะ สายชนวนมันสั้นจังเลย  
จวนจะระเบิดเต็มที่แล้ว มิถุนายน กรกฎาคม คนมันแยอะไร ก่อสงคราม  
ให้มันตายเหลือน้อยๆ หน่อย

ถาม : สงครามนี้เป็นกรรมของโลกหรือเป็นกรรมของคน ?

ตอบ : เป็นของเฉพาะตนของใครของมัน แต่ว่าถ้าเป็นกรรมใหญ่  
ที่ร่วมกันทำมา อย่างเช่นว่า ในอดีตเคยไปตีบ้านตีเมืองใครเขามา  
ถึงเวลาต้องชดใช้ก็ต้องใช้พร้อม ๆ กัน

ถาม : อย่างนี้ต้องจ่ายค่าชดเชยก็ปีในการตีบ้านตีเมืองใครมา ?

ตอบ : ของเราไม่ได้ไปตีเมืองเขาอย่างเดียว ถึงเวลาก็เลี้ยงดูให้สุข  
ให้สบาย ถึงเวลาเราก็ช่วยเขาบูรณะซ่อมแซมอะไรขึ้นมา ล่าบาก  
หน่อยแล้วก็สบาย

ถาม : กลัวจะเกิดสงคราม ?

๖๒

รูปที่ 32

หน้า 61-62

กระโถนช่างธรรมมาลินี

ตอบ : ไม่ต้องกลัว คิดว่ามันเกิดแน่แต่ถ้าไม่เกิดก็ทำไร

ถาม : คิดว่าประเทศไทยจะโดนเยอะไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ถึงกับทั่วประเทศ (พูดเล่น) ของเรามันสำคัญแค่ภาคใต้ ถ้าคุมภาคใต้ได้จุดอื่นก็ไม่ค่อยมีอะไร

ถาม : ถ้าการที่เราพยายามที่จะละนิวรรณ์ ละกิเลส บางทีมันก็ท้อถอยในเรื่องของแต่ละคนจุดของการที่จะจับกำลังใจไม่ให้ท้อถอยไม่เหมือนกัน ?

ตอบ : ไม่เหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับกุศโลบายส่วนตัวของแต่ละคน เป็นอย่างไร ท้อได้แต่ห้ามถอย ถ้าถอยเมื่อไหร่เราจะแพ้ยาวไปเลย เรื่องของกำลังในการต่อสู้กับกิเลสมันเหมือนกับว่ายน้ำทวนน้ำ ถึงแม้จะไม่ได้ระยะทางเพิ่มขึ้นให้ว่ายอยู่กับที่ก็ยังดี ถ้าหมดกำลังใจเมื่อไหร่มันไหลยว ดานี้เอาคืนได้ยากมากเพราะกระแสโลกมันแรงกว่า ถึงเวลาตะเกียกตะกายขึ้นมาอย่างดีก็แค่เดิม แล้วก็หมดแรงปล่อยลอยตามน้ำไปอีก สรุปลแล้วขยันมากทำได้แต่งงาน แต่ไม่ได้ผลงานเพิ่มขึ้นเลย เพราะฉะนั้นมันสำคัญตรงจุดที่ว่าเราทำได้แล้วต้องรักษา กำลังใจของเราให้ทรงตัวเอาไว้ พอกำลังใจมันทรงตัว เราทำต่อ มันเท่ากับเราก้าวขึ้นหน้าไป ปัจจุบันที่เจอร้อยละ ๙๙ ก็คือดูจากการภาวนาแล้วก็เลิกเลย มันต้องรักษาอารมณ์ที่ได้ในตอนภาวนาให้อยู่กับเราให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพื่อความเคยชิน การที่จิตใจจะละ รัก โกรธ หลง พอมันชินนาน ๆ เข้า รัก โกรธ หลง มันหมดกำลังลงเราก็ชนะเหนื้อมันได้



